

バスカヴィル館の殺人

เกมสืบมรณะ
ลึกลับบาสเทอร์วิลล์

เกมสืบสวนสำหรับหาเศษชีวิต
ที่ทุกความตายถูกเขียนไว้ล่วงหน้า
ทว่ากลับพบ “ศพ” ที่ไม่อยู่ในบท!

ทาคาโนะ ยูชิ เขียน
สุนทร เขมภักฐิภาภิตติ แปล

← เกมสืบมรณะ →

คดีหาสัน บาสเกอร์วิลล์

← バスカヴィル 館の殺人 →

← ————— →

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ทาคาโนะ ยูชิ เขียน
ธนกร เขมภักดิ์ภาทิติ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

หนึ่งคดี หนึ่งคนร้าย หนึ่งนักสืบ สูตรสำเร็จที่โลกสอนให้
คุณเธอมาตลอด แต่ใน “เกมสืบมรณะ คฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์”
ทาคาโนะ ยูชิ จะขอลงมือฉีกทุกกฎเหล็กเหล่านั้นทิ้งฉบับล้น

โศกนาฏกรรมเลือดที่จำลองฉากมาจากหน้าประวัติศาสตร์
นิยายสืบสวนคลาสสิกเปิดขึ้นอย่างหยาบกร้าน เต็มอิมกับกลิ่นอาย
ความคลาสสิกที่โหยหา เดินเคียงข้างไปกับประสบการณ์ตื่นเต้น
ระทึกใจแบบโมเดอร์นทริลเลอร์ สมศักดิ์ศรี รางวัล “Kono Mystery
ga Sugoi!”

ทว่าลึกลงไปเบื้องหลังกลับมีกลลวงซ้อนกลลวงซ้อนอยู่
ยิ่งพุ่งเข้าใกล้บทสรุปมากเท่าไร โลกตรงหน้าก็ยิ่งสั่นคลอน เพราะ
สิ่งที่น่ากลัวที่สุดไม่ใช่การไม่รู้ว่ามีใครคือฆาตกร... แต่คือการรู้ตัวว่า
คุณเองก็เป็นเพียงเบี้ยตัวหนึ่งบนกระดานปริศนา Game Over.
ติด...ดตด

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ ขอเชิญร่วมต้อนรับเปิดฉากหน้าประวัติศาสตร์
บทใหม่แห่งความระทึกขวัญ การหักมุมเหนือชั้นที่จะสับขาหลอก
ทุกทฤษฎี และจงจำไว้... ในคฤหาสน์หลังนี้ คนที่คุณเชื่อใจที่สุด
อาจเป็นคนที่ซุกใยมือเบื้องหลัง

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากใจนักแปล

จะอย่างไร หากเราหลุดเข้าไปอยู่ในเกมฆาตกรรมโดยไม่รู้
ชะตากรรมว่าจะอยู่หรือตาย

ชีวิตของรินโกะกำลังแขวนอยู่บนเส้นด้าย เธอผลอแพรงพราย
ความลับออกไป จึงจำยอมเข้าร่วมเกมอีกครั้งในบทบาทใหม่ ณ
คฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์ สถานที่ของเหล่านักสืบผู้คลั่งไคล้นิยาย
สืบสวนมารวมตัวกัน รินโกะต้องใช้ชีวิตอยู่ในคฤหาสน์เป็นเวลา
3 วัน 2 คืน โดยไม่อาจล่วงรู้เลยว่าเธอจะรอดชีวิตไปจนกว่าเกม
จะจบได้หรือไม่ ศีลธรรมและความกลัวกำลังตีกันจนยุ่งเหยิง เธอ
ต้องเลือกว่าจะเป็นฝ่ายฆ่าหรือจะเป็นฝ่ายถูกฆ่าเสียเอง

นิยายเรื่องนี้เผยให้เห็นด้านมืดของมนุษย์ที่ยอมทำทุกอย่าง
เพื่อตัวเอง และอำนาจของเงินตราที่ควบคุมได้แม้กระทั่งชีวิตคน
เฟลิดเฟลินไปกับคดีฆาตกรรมเลียนแบบและไซปริศนาไปพร้อมกัน
ฆาตกรที่คุณคิดว่าใช่ คิดดีแล้วหรือว่าการอนุมานนั้นถูกต้อง

ธนากร เขมภักตร์ภาทิตติ

สารบัญ

บทที่ 1 บทคลี่คลายปริศนา	6
บทที่ 2 เครื่องหมาย X	28
บทที่ 3 คดีฆาตกรรมคฤหาสน์มรณะ	102
บทที่ 4 Death on the Nile	218
บทสรุป คดีที่ยังไม่คลี่คลาย	282

บทที่ 1

.....

บทคัดลายปริศนา

คดีฆาตกรรมวิปริตที่เกิดขึ้นภายในหลุมหลบภัยนิวเคลียร์
ปริศนา ในตอนท้ายที่นักสืบกำลังพยายามไขคดีกันอยู่

ผนังสีซีดได้รับการตกแต่ง แสงไฟมีดสลัว เหล่าผู้อยู่อาศัยใน
พื้นที่รวมตัวกันรอบโต๊ะรูปวงรี ‘นักสืบ’ ได้เลือกห้องพักรวมซึ่งตั้ง
อยู่ใจกลางหลุมหลบภัย เป็นเวทีแสดงการไขปริศนา

ห้องพักรวมมีห้องของผู้อยู่อาศัยเชื่อมกันอยู่ มีเพียงสองห้อง
ที่ประตูเปิดอ้าทิ้งไว้ ภายในห้องมีร่างศพถูกห่อด้วยชุดป้องกัน
กัมมันตรังสี นั่งเหยียดขาพิงกำแพงอยู่ ดวงตาเบิกโพลงของศพ
จ้องไปทางกลุ่ม ‘นักสืบ’

ท่ามกลางบรรยากาศหนักอึ้ง มีเพียงเสียงพูดเจื้อยแจ้วของ
‘นักสืบ’ เท่านั้นที่ยังคงดำเนินต่อไป เขาฟังคำชี้แจงของ ‘นักสืบ’
แล้วแอบพับแขนเสื้อกาวขึ้นเจี๊ยบๆ ก่อนก้มมองนาฬิกาข้อมือ
ตารางงาน 3 วัน 2 คืน ซึ่งเขาได้ช่วย ‘นักสืบ’ ในฐานะนักวิทยาศาสตร์
และบทบาทผู้ช่วยนั้นใกล้จบลงแล้ว

เมื่อ ‘นักสืบ’ ชี้ตัวคนร้ายและการคลี่คลายปริศนาจบลง ใบหน้า
สวยของหนึ่งในผู้อยู่อาศัยบิดเบี้ยวด้วยความโศกเศร้า ก่อนทักท้วง
อย่างแคลงใจ

“มีเหตุผลอะไรที่คุณต้องฆ่าพวกเขาด้วยล่ะคะ!”

“ชะ... ใช่อแล้วครับ! ทำไม่ถึงเป็นผมล่ะ!”

ซูวอยวายตามเธอ

“ผมก็ไม่คิดว่าเราจะฆ่ากันได้หรอก... เรื่องนี้มันยังงังกันแน่”

ชายคนนั้นพยายามเร่งเร้าให้ ‘นักสืบ’ เปิดเผยแรงจูงใจในการก่อเหตุ

ทั้งกลอุบายและหลักฐานต่างถูกระบุเอาไว้อย่างชัดเจน จึงแทบไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นฝีมือของซู แต่ถ้ายังระบุแรงจูงใจอย่างชัดเจนไม่ได้ ย่อมถือว่าการไขคดียังไม่สมบูรณ์

‘นักสืบ’ กวาดตามองผู้พักพิงที่อาศัยในหลุมหลบภัยหมายเลข 7 โดยรอบด้วยสีหน้าเปี่ยมความมั่นใจ

“พื้นดินด้านบนบนเปื่อนสารกัมมันตรังสี พวกเราเลยต้องใช้ชีวิตร่วมกันในชั้นใต้ดินแห่งนี้ ผู้อยู่อาศัยที่นี่มีผู้ชายสี่คนและผู้หญิงอีกหกคน คนถูกฆ่าคือคุณเคนกับคุณโทคิโอะ ทั้งคู่เป็นผู้ชายในช่วงวัยยี่สิบ ส่วนเหตุผลที่พวกเขาถูกฆ่าทั้งที่ยังอยู่ในชุดป้องกันกัมมันตรังสี เป็นอย่างที่ผมกล่าวไป แต่ว่า...”

‘นักสืบ’ ใช้นิ้วชี้กับนิ้วกลางเหยียดตรงแล้วกดลงบนหน้าผากปกติแล้วเขาไม่ได้ทำท่าทางแบบนั้นหรือ คงเป็นท่าที่เขาคิดมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะ

“ตอนผมย้ายมาจากเขตข้างเคียงใหม่ๆ ผมไม่ทันสังเกตถึงบรรยากาศแปลกๆ ที่ปกคลุมหลุมหลบภัยแห่งนี้ เพราะคุณเคนถูกฆ่าไปแล้วในตอนนั้น แต่สิ่งที่ครอบงำหลุมหลบภัยแห่งนี้มาตลอดคือความบิดเบี้ยว... ไม่สิ อาจเรียกได้ว่าเป็นรากเหง้าของปัญหาด้วยซ้ำ มันคือความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงอันแสนโหดร้าย ตอนผมมาถึง กลุ่มผู้หญิงต่างอยากคบหาดูใจกับคุณโทคิโอะ แต่ดูเหมือนตอนคุณเคนยังมีชีวิตอยู่ เขาเป็นคนที่สาวๆ หมายปอง

มากที่สุดสินะครับ”

พอ ‘นักสืบ’ ท่วงเรื่องนี้ขึ้น ทำให้กลุ่มผู้หญิงต่างพากันหลบ
สายตาโดยไม่ได้นัดหมาย

“ต่อมา พอคุณโทคิโอะถูกฆ่า คราวนี้พวกผู้หญิงที่ไม่สนใจผม
กลับเข้ามาตีสนิทด้วย”

เขารู้สึกโล่งใจ

ดูท่าว่า ‘นักสืบ’ จะคลี่คลายความจริงได้ โดยไม่ต้องพึ่งหลักฐาน
เมื่อครู่เลย

หลังจากผู้ชายหน้าตาดีสองคนในพื้นที่เดียวกันเสียชีวิต
พวกผู้หญิงก็หันมาตีสนิทกับ ‘นักสืบ’ ซึ่งมาจากพื้นที่หลุมหลบภัย
ข้างเคียง พฤติกรรมนี้กลายเป็นจุดสังเกตสำคัญ และเป็นประโยชน์
ต่อการสืบสวนอีกด้วย

“กล่าวคือ ไม่มีใครสนใจคุณชูในฐานะผู้ชายคนหนึ่งเลย
สำหรับบางคน นั่นอาจเป็นความโหดร้ายที่ไม่ต่างจากการถูกฆ่า
เลยทีเดียว พื้นที่ปิดที่สัดส่วนผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย ทุกคนกลับ
พากันเข้าหาแต่ผู้ชายตัวท็อปเท่านั้น เมื่อครู่ทุกคนถามใช้ไหม
ล่ะครับว่า ‘ทำไมต้องก่อเหตุฆาตกรรมในสถานการณแบบนี้’
ด้วยเหตุนี้แหละ คุณชูที่เป็นผู้กระทำผิด ต้องการกำจัดผู้ชาย
ตัวท็อปทั้งสองคนนั้นให้พ้นทาง”

ขณะที่ซูปิดปากเงียบและสิ้นหวัง มีผู้ชายอีกคนชื่อเหล่ายกมือขึ้น

“ถ้าเป็นแบบนี้จริง ทำไมผมถึงไม่ถูกฆ่าล่ะครับ”

“ก็คุณอายุ 60 กว่าแล้วนี่ อีกอย่าง คุณชูเองก็คงมั่นใจว่า

ตัวเองเป็นระดับตัวท็อปเหมือนกัน ไซ้ใหม่ครับ คุณซู”

ชวยอมจำนน พยักหน้าอย่างไม่มีทางเลือก

‘นักสืบ’ เอามือวางบนไหล่ของซูด้วยท่าทีของผู้ที่เหนือกว่า

“ผมไม่เข้าใจความทุกข์ทรมานของคุณทั้งหมดหรอก แต่ผม
พูดได้ว่า คดีฆาตกรรมต่อเนื่องสุดพิสดารที่เกิดขึ้นในหลุมหลบภัย
แห่งนี้ คือการต่อต้านสังคมอันโหดร้ายที่ตีค่าผู้คนจากลำดับชั้นครับ”

ประมาณ 70 เปอร์เซนต์ก็นับว่าพอใช้ได้อยู่ —

ชายคนนั้นลูบคาง

แม้การสืบสวนยังมีบางจุดที่หละหลวมอยู่บ้าง แต่เพราะ
เขาอธิบายเสริมได้ครบถ้วนกระบวนการ ความ ขนาดว่าถ้าไม่มีคำใบ้
ก็คงไขคดีนี้ไม่ได้ง่ายๆ เพราะฉะนั้นคงไม่มีใครกล้าบ่นหรือกว่า
คดีนี้ง่ายเกินไป

ชายคนนั้นเอ่ยชม ‘นักสืบ’ ก่อนที่เขาจะถูกพาขึ้นไปยังระดับ
พื้นดิน

‘นักสืบ’ เดินนำหน้า แล้วให้ทุกคนในกลุ่มค่อยๆ ททยอย
เดินตามกันขึ้นบันได โดยไม่หันกลับไปมองศพที่นอนอยู่ห้องด้าน
ในสุดแม้แต่บ่อย ซึ่งก็ไม่แปลก เพราะสมาชิกที่ไม่ใช่ ‘นักสืบ’ ล้วน
เป็นทีมงานทั้งนั้น และดูเหมือนตอนนี้พวก ‘นักสืบ’ เองก็ดูจะเลิก
สนใจศพเหล่านั้นไปแล้วเหมือนกัน สำหรับเขา แม้จะเห็นภาพแบบนี้
จนชินตา แต่ครั้งนี้กลับรู้สึกขุ่นเคืองอย่างประหลาด

ทันทีที่ ‘นักสืบ’ ขึ้นมาเหนือพื้นดิน เสียงแตรรถลงดังกึกก้อง
พร้อมเสียงปรบมือจากทีมงานทุกคนที่ออกมาต้อนรับ ทีมนักแสดง

เข้ามาล้อมรอบ ‘นักสืบ’ และปรบมือให้เขา

จากห้องใต้ดินมืดครึ้ม ผู้ได้ท้องฟ้าอันปลอดโปร่ง งานเฉลิมฉลองได้เริ่มต้นขึ้น

เขาเปลี่ยนบทบาทจากนักแสดงเป็นพนักงานเสิร์ฟ แล้ววิ่ง่วนทำงานไม่หยุด เกาะรั้วกลางทะเลตั้งอยู่ห่างไกลจากญี่ปุ่น แม้กังวลเรื่องสภาพอากาศอยู่บ้างแต่สุดท้ายท้องฟ้าก็เป็นใจ ต่อให้ฝนตกก็ย้ายงานเลี้ยงไปจัดในอาคารบนพื้นดินได้ แต่สิ่งสำคัญที่สุดคือบรรยากาศที่แตกต่าง งานเลี้ยงหลังเกิดคดีในหลุมหลบภัยควรจัดกลางแจ้ง ซึ่งให้ความรู้สึกโล่งโปร่งและผ่อนคลาย ย่อมทำให้ระดับความพึงพอใจของลูกค้าสูงขึ้นอย่างแน่นอน

“อา สนุกมากเลยครับ แต่ว่าสองคืนแอบน้อยไปหน่อยนะรอบหน้าขอเป็นสามคืนแทนได้ไหม”

ลูกค้าที่กำลังเมาเอน์ในชุด ‘นักสืบ’ เดินเข้ามาทักทายอย่างอารมณ์ดี

“ด้วยความยินดีครับ หากต้องการบทยาวเป็นพิเศษ พวกเราก็จัดให้ได้ครับ”

เขาค่อมศีรษะอย่างสุภาพ ลูกค้าดูพึงพอใจกับภาพตงหน้าก่อนยกแก้วไวน์ขึ้นดื่มจนเกลี้ยง

“แต่จะว่าไป กลอุบายที่ฆาตกรใช้ในคดีนี้ดูน่าสนใจอยู่หรอก แต่เสียดายตรงที่เดาตัวคนร้ายได้ง่ายไปหน่อย คราวหน้าเพิ่มระดับความยากอีกสักหน่อยน่าจะดี”

“เข้าใจแล้วครับ”

แน่นอนว่าเขาไม่เปิดเผยเรื่องที่ตัวเองให้คำใบ้

ต่อให้บอกว่าลูกค้าสันนิษฐานผิดไปก็เท่านั้น เพราะสิ่งสำคัญที่สุดคือความพึงพอใจของลูกค้า พุดง่ายๆ คือ ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับการที่ลูกค้าจะกลับมาใช้บริการอีกหรือไม่ต่างหาก

ลูกค้าจอมจู้จี้คนนั้นรับปากว่าจะกลับมาใช้บริการอีกครั้ง ก่อนหันไปร่วมวงสนทนากับนักแสดงหญิง

“ให้ตายสิ งานนี้ออกมาละสุดๆ น่าจะเป็นผลงานยอดเยี่ยมในรอบหลายปีเลย”

น้ำเสียงไม่สบอารมณ์ดังขึ้นจากด้านหลัง

พอหันกลับไปก็เห็นนักเขียนยืนกอดอกจ้องเขม็งอยู่ ปกติเขามักทำตัวแข็งกร้าวเช่นนี้เป็นประจำ แต่การทำแบบนี้ต่อหน้าลูกค้าดูไม่ถูกกาลเทศะเอาเสียเลย

“คุณนักเขียน! รบกวนมาทางนี้หน่อยครับ”

ขึ้นบปล่อยให้ลูกค้าได้ยินคำพูดเสียดสีละก็ เป็นเรื่องแน่ เขาจึงรีบพานักเขียนไปยังอาคารใกล้ๆ

ทันทีที่เข้าไปภายในตึก นักเขียนก็พ่นคำบ่นออกมาจากปาก ไม่ขาดสายตามคาด

“ฉันอุตส่าห์อดทนเจียบมาตลอด แต่งานครั้งนี้คิดว่าไงละ คิดว่าฉันใช้ได้หรือ”

“เฮ้อ...”

เขาตีหน้าเคร่งขรึมแล้วเจียบไป

ไม่ต้องรอให้นักเขียนเอ่ยปากตำหนิ เขาก็รู้ดีว่า ‘งาน’ ครั้งนี้ มันออกมาแย่

บริษัทที่เขาทำงานอยู่รับจัดทำ ‘เกมไขปริศนานักสืบ’ ให้กับกลุ่มลูกค้ามหาเศรษฐีจากทั่วโลก โดยให้ลูกค้าได้รับบทเป็นนักสืบ และร่วมสนุกกับการไขคดีฆาตกรรม ซึ่งออกแบบขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการเฉพาะบุคคล การจัดฉาก นักแสดง ไปจนถึงสคริปต์ทุกอย่างล้วนถูกจัดเตรียมไว้อย่างละเอียด แม้จะเป็นเกมที่สร้างขึ้นเพื่อคนกลุ่มเล็ก แต่ค่าเข้าร่วมกลับพุ่งสูงถึงหลักร้อยล้านเยน เหตุผลที่เหล่าเศรษฐียอมทุ่มเงินมหาศาลไปกับเกมไขปริศนานี้ เพราะในเกมมีการฆ่ากันตายเกิดขึ้นจริง และศพที่พบก็เป็นศพจริงเช่นกัน คนที่เป็น ‘นักสืบ’ สามารถเข้าร่วมไขคดี ‘การฆาตกรรมเสมือนจริง’ นี้ได้ เศรษฐีจากทั่วทุกมุมโลกจึงยอมจ่ายค่าเข้าร่วมหลายล้านเยน โดยไม่เสียตาย เพียงเพื่อแสวงหาความเร้าใจและสัมผัสประสบการณ์ที่หาไม่ได้ในชีวิตจริง เกมนี้เฟื่องฟูในวงการใต้ดินของต่างประเทศมานานกว่า 200 ปี มีบริษัทเฉพาะทางที่ให้บริการนี้โดยเฉพาะ และเขาก็ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายผลิตประจำสาขาญี่ปุ่นของบริษัทนั้น

“คิดถึงหัวอกคนเขียนบทบ้างเถอะ”

พอเขาไม่ตอบโต้อะไรกลับไป นักเขียนก็ยิ่งพรั่งพรูคำต่อว่าออกมาไม่ขาดสาย “เฮ้อ แทบจะบอกหมดเบสิคออกอยู่แล้ว ยิ่งช่วงทำเกมแทบจะเฉลยด้วยซ้ำ แล้วบทที่พูดว่า ‘เหยื่อแต่ละคนหน้าตาดีกันทั้งนั้นนี่ละ’ นักวิทยาศาสตร์ที่โน่นเขาพูดแบบนี้กัน”

“...เอ่อ แต่ถ้าไม่พูดประโยคนั้น การไขคดีก็ไม่คืบหน้าล่ะสิ...”

“นั่นแหละ ฉันอยากพูดเรื่องนั้นอยู่เหมือนกัน เลิกเอาใจลูกค้าเสียที นายควรให้ความสำคัญกับคุณภาพนิยายสืบสวนซึ่งเป็นหัวใจสำคัญสิ ในฐานะคนเขียนบท ฉันให้อภัยเรื่องนี้ไม่ได้จริงๆ”

“เฮ้อ...”

เป็นแค่นักเขียนนิยายสืบสวนตกกระป๋องแท้ๆ ศักดิ์ศรีของแกมีค่าไม่ถึงร้อยเยนด้วยซ้ำ

ชายคนนั้นสะกิดความรู้สึกไว้อย่าง

“อีกอย่าง บรรดาผู้หญิงลึกลับพวกนั้นมาทำตัวสนิทสนมกับ ‘นักสืบ’ มันไม่แปลกไปหน่อยหรือ นี่ก็ไม่ได้อยู่ในบทไซ้ไหนล่ะ”

“เรื่องนั้น...”

การให้นักแสดงหญิง ‘ตีสนิท’ กับ ‘นักสืบ’ เป็นคำสั่งของเขาเอง เพราะถ้าไม่ทำแบบนั้น คงทำให้ลูกค้าพึงพอใจไม่ได้แน่ๆ

เกมไขปริศนานักสืบนั้นมีค่าเข้าร่วมสูงลิ่ว ดังนั้นแทนที่จะหุ่กำลังหาลูกค้ารายใหม่ ผู้รักษาลูกค้ารายเก่าให้มาใช้บริการต่อไปเรื่อยๆ ย่อมเป็นกลยุทธ์ที่คุ้มค่ากว่า คดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นต่อหน้าแน่นอนว่ามันสร้างทั้งความเข้าใจและประสบการณ์ที่หาไม่ได้ในชีวิตประจำวัน แต่ถ้ามีแค่นั้น สุดท้ายลูกค้าก็จะเบื่อ นอกจากการใช้ศพจริงแล้ว คุณภาพของการไขปริศนาเองก็สำคัญไม่แพ้กัน หากผู้เข้าร่วมไม่พอใจในจุดนั้น อาจมีการร้องเรียนจาก ‘นักสืบ’ และลูกค้าประจำก็อาจไม่กลับมาใช้บริการอีก

แน่นอนว่าไม่มีบทนิยายใดที่สมบูรณ์แบบ บทจึงต้องถูกปรับเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ตามพฤติกรรมของเหยื่อและแนวทางการ

สืบสวนของ ‘นักสืบ’ การแก้ไขบทแทบทุกนาที่จึงเป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้ และมีโอกาสเกิดข้อผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ หรือความไม่สมเหตุสมผลได้เช่นกัน

เพราะเหตุนี้ นอกเหนือจากการไขปริศนา จึงต้องเพิ่มองค์ประกอบอื่นมาช่วยสร้างความเพลิดเพลิน ไม่ว่าจะเป็นอาหารรสเลิศ ทิวทัศน์สวยๆ หรือกิจกรรมต่างๆ เพื่อยกระดับความพึงพอใจโดยรวมของลูกค้าให้สูงขึ้น

แต่рімของงานครั้งนี้คือหลุมหลบภัยหลังสงครามนิวเคลียร์ เลยนำสิ่งเหล่านั้นมาใช้ไม่ได้ อีกทั้งบทที่นักเขียนเขียนส่งมาก็หะหลวมเกินไป ที่สำคัญ แผนงานนี้ได้รับอนุมัติจากเหล่าหัวหน้าในช่วงที่เขาลาพัก ทั้งที่จริงแล้วมันควรถูกรื้อใหม่ตั้งแต่คอนเซ็ปต์ด้วยซ้ำ

ถ้าจะบ่นละก็ ทางนี้เองก็มีเรื่องไม่พอใจเยอะเหมือนกัน เมื่อหัวหน้าอนุมัติไปแล้ว ในฐานะลูกน้องก็ไม่อาจคัดค้านอะไรได้ เมื่อไม่มีทางเลือกอื่น จึงทำได้แค่หานักแสดงหญิงที่ ‘เอาใจแขก’ ได้เข้ามาเสริม

ก่อนต่อว่าทีมงาน กลับไปทบทวนตัวเองก่อนเถอะ ไอ้กระจอกเอ๊ย

แม้ในใจจะก่นด่าอยู่ แต่ก็ยากจะได้กลับนักเขียนตามตรง

“ช่วยเขียนบทที่มีการฆ่าคนตายจริงๆ ให้ทีสิ”

ไม่มีนักเขียนนิยายสืบสวนคนไหนยอมรับเงื่อนไขแบบนั้นได้หรอก ยิ่งถ้าเป็นนักเขียนที่ทั้งเขียนเรื่องสืบสวนได้ ยอมรับการ

ใช้การฆาตกรรมจริงได้และต้องปิดปากเรื่องเกมไขปริศนานักสืบไม่ให้ใครรู้เด็ดขาด ยิ่งหาตัวได้ยาก หากไม่โหมขึ้นมาแล้วส่งงานล่าช้า คงส่งผลกระทบต่อธุรกิจแน่

เพราะแบบนี้ แม้ฟางเส้นสุดท้ายของเขาจะขาดลงไปในานแล้ว แต่จำต้องก้มหน้ายอมรับอย่างช่วยไม่ได้

“เอาแต่ตอบส่งๆ อยู่ได้ เข้าใจที่ฉันพูดจริงๆ รีบเล่า”

นักเขียนยังคงจิกกัดเขาไม่เลิก ดูเหมือนลึกๆ แล้ว เขาเองคงรู้ตัวว่าบทที่ตัวเองเขียนนั้นไม่ได้เรื่อง เลยแสดงออกแบบนั้นเพื่อปิดความรับผิดชอบให้คนอื่นก็ว่าได้

“ถึงจะบอกว่าเพิงหายป่วยมาก็เถอะ แต่ทำงานซุ่มๆ แบบนี้ก็แย่นะสิ”

เส้นเลือดที่ขมับของเขาปูดขึ้นด้วยความโมโห

แม้การกลับมาทำงานหลังพักรักษาตัวไปนานจะไม่ใช่เรื่องง่าย แต่นักเขียนก็ไม่มีสิทธิ์มาต่อว่ากันแบบนี้

“ถ้ามีเรื่องไม่พอใจ แจ้งไปทางหัวหน้าของเราได้เลยครับ”

“อะไรนะ?”

นักเขียนชะงักไป ดูเหมือนเขาไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะยอมง่ายๆ แบบนี้

“ผมมีหน้าที่ต้องไปดูแลติดตามลูกค้า ขอดักก่อนนะครับ รบกวนคุณนักเขียนไปรอเพื่อเตรียมความพร้อมที่สวนด้านหลังด้วยครับ”

แม้เขาจะเดินออกมาแล้ว แต่ก็ยังได้ยินเสียงกันด่าที่ไล่ตามหลังมา

เขาแกลังทำเป็นไม่ได้ยินแล้วเดินออกจากตัวอาคารไป

ปีที่แล้วเขายุงมากจนต้องเลื่อนการตรวจสุขภาพออกไปเรื่อยๆ จนกระทั่งไอออกมาเป็นเลือดแล้วหมดสติไป แม้กลับมาทำงานได้แล้ว แต่สภาพจิตใจของเขาก็เปลี่ยนไปค่อนข้างมาก

ข้ายังต้องคอยรับมือกับนักเขียน ยิ่งทำให้ความอดทนน้อยลงทุกที

ถึงเวลาต้องสั่งสอนสักหน่อยแล้ว...

ภายในกรอบรูป มีรูปคิวปิดกำลังเล็งศรไปที่บันท้ายของ
คนเลี้ยงแกะ

“รูปนี้จะราคาเท่าไรกันนะ”

สมาชิกใหม่จ้องภาพบนกำแพงไม่วางตา พลังขยับปลาย
รองเท้าขึ้นลงอย่างกระสับกระส่าย

“หยุดเดินไปเดินมา แล้วนั่งนิ่งๆ สักที”

ชายคนนั้นนั่งลงบนโซฟาในห้องจัดแสดงภาพ ก่อนพูดเสียงต่ำ

“ขอโทษครับ”

สมาชิกใหม่นั่งลงข้างเขาด้วยท่าที่ห่อเหี่ยว

ชอยแคบๆ ในย่านกินซ่าที่มองเห็นจากหน้าต่างเริ่มมืดสลัว
ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์แล้ว หลัง ‘คดีฆาตกรรมในหลุมหลบภัย
นิวเคลียร์’ ครั้งนี้เขาพานักเขียนหน้าใหม่มาร่วมประชุมกับลูกค้าด้วย

ตอนนี้มีนักเขียนในสังกัดอยู่สองคน คนแรกคือนักเขียนนิยายสืบสวนตลกกระป๋อง ผู้รับหน้าที่เขียนบท ‘คดีฆาตกรรมในหลุมหลบภัยนิวเคลียร์’ ซึ่งถูกชักชวนให้เป็นนักเขียนประจำเกมไขปริศนานักสืบ ขณะกำลังพูดคุยอยู่ในบาร์ของแควดวงวรรณกรรม คนที่เข้าร่วมประชุมในวันนี้คือนักเขียนบทอีกคนหนึ่ง เดิมทีเขาเคยเข้าร่วมเกมไขปริศนานักสืบในบทของเหยื่อ แต่ด้วยไหวพริบ การวิเคราะห์อันเฉียบคม และความซำของด้านนิยายสืบสวน ทำให้เขารอดชีวิตและถูกจ้างเป็นนักเขียนของบริษัท แต่ผ่านมากครั้งปีแล้ว เขาก็ยังไม่เขียนบทออกมาแม้แต่เล่มเดียว ความคาดหวังที่บริษัทเคยมีจึงเริ่มกลายเป็นความผิดหวัง

“ดูเหมือนจะปฏิเสธการเขียนบทอีกแล้วสินะ”

ชายคนนั้นจ้องนักเขียนหน้าใหม่เขม็ง

“ผมไม่ได้ปฏิเสธนะครับ แต่ผมเขียนไม่ได้จริงๆ”

“เหมือนกันนั่นแหละ ชี้นายทำแบบนี้ต่อไป มีหวังโดนไล่ออกแน่”

“...ไล่ออก?”

เกมไขปริศนานักสืบเป็นกิจกรรมที่ผิดกฎหมายร้ายแรงจึงต้องปกปิดเป็นความลับอย่างเคร่งครัด การที่พนักงานคนหนึ่งถูกไล่ออกก็แทบไม่ต่างกับตาย ฉะนั้นต่อให้นักเขียนจะหยิ่งทะนงหรือมั่นใจว่าตัวเองเก่งกาจขนาดไหน พวกเขาจะไม่ปฏิเสธงานเป็นอันขาด แต่นักเขียนหน้าใหม่คนนี้อาแต่หลบเลี่ยงงานตลอด จนความอดทนของบริษัทใกล้ถึงขีดจำกัดแล้ว

“ตะ... แต่ว่า ถ้าเป็นงานล่ะก็...”

นักเขียนหน้าใหม่ทำปากยื่นใส่

“พวกงานเบ็ดเตล็ดไม่ใช่งานของนักเขียนไม่ใช่หรือไง”

“ครับ...”

เหตุผลที่นักเขียนคนนี้เอาแต่เลี่ยงการเขียนบทนั้นชัดเจน อยู่แล้วว่า เขาไม่สบายใจกับการเขียนบทที่มีการฆ่าคนเกิดขึ้น โดยปกติ กรณีเช่นนี้เขาคงถูกไล่ออกทันทีไปแล้ว แต่เขายังยื้อเวลาให้ตัวเองได้โดยอาสาทำงานอย่างอื่นแทน ตั้งแต่การดูแลเครื่องแต่งกาย จัดเตรียมอาหารให้เหล่าพนักงาน ไปจนถึงการกำจัดศพ ไม่ว่าจะเป็นงานเบื้องหลังแบบไหนเขาก็รับทำหมด ศพที่ปรากฏในเกมจะถูกเผาภายในเกาะก่อนนำเข้ากระดุกโปรยลงทะเล ซึ่งงานอย่างการจัดการกับพวกรอยเลือดหรือวัตถุอันตรายนั้นไม่มีพนักงานคนไหนอยากทำ ดังนั้นการที่นักเขียนหน้าใหม่ยอมรับหน้าที่เหล่านี้ จึงช่วยลดปัญหาการขาดแคลนพนักงานได้ ทว่า...

“อย่าลืมนะว่า นายถูกจ้างมาในฐานะนักเขียน”

“ขอโทษครับ...”

“ได้เวลาแล้ว”

เสียงรองเท้าส้นสูงกระทบพื้นดังแว่วมา เจ้านายเดินออกมาจากมุขมลิคนสุดของห้องจัดแสดงภาพ ปกติแล้วเวลาพบลูกค้า เธอมักสวมกระโปรงสั้น แต่วันนี้กลับมาในชุดสูทกับกางเกง

รู้ได้ทันทีว่า ลูกค้าเดินทางมาถึงแล้ว

หน้าห้องจัดแสดงภาพ มีรถหรูคันหนึ่งจอดเทียบอยู่ มีคนขับรถ

คอยเปิดประตูให้ ก่อนบุคคลสองคนก้าวลงจากรถ

ชายคนนั้นวิ่งไปยังประตูทางเข้าพร้อมกับหัวหน้าแล้วเปิดประตู

เขาจำลูกค้าคนนี้ได้ เขาเดินมาพร้อมหญิงสาวอีกคน เธอแต่งตัวหรูหราแบบชนชั้นสูง

“ยินดีต้อนรับค่ะ”

เจ้านายก้มศีรษะอย่างนอบน้อม และพาลูกค้าทั้งสองเข้าไปชมภายในห้องจัดแสดงภาพ

“ดูใส่ใจกับสถานที่ประชุมดีนะ”

ลูกค้ามองไปยังผนังซึ่งเต็มไปด้วยภาพวาด แล้วยกมุมปากขึ้นอย่างพึงพอใจ แขนข้างหนึ่งโอบเอวหญิงสาวที่มาด้วยกัน

“บริษัทของเรานั้นมอบประสบการณ์เหนือความคาดหมายให้แก่ลูกค้าอยู่เสมอ สถานที่ประชุมก็เป็นส่วนหนึ่งค่ะ”

เธอพูดด้วยความภาคภูมิใจ พลางเชิญลูกค้าและหญิงสาวที่มาด้วยนั่งลงบนโซฟาพับแบก

ที่จริงแล้วนักเขียนคนนั้นต่างหากที่เป็นคนเลือกใช้ห้องจัดแสดงภาพนี้ การเลือกสถานที่ประชุมสำหรับเกมไขปริศนานักสืบนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย แม้จะใช้ศัพท์เฉพาะในการพูดคุย ก็ไม่ควรให้คนนอกได้ยินการวางแผนการฆาตกรรมเด็ดขาด อีกทั้งลูกค้าไม่สะดวกให้ใช้สำนักงานหรือบ้านของตนสำหรับการประชุม หรือแม้แต่ลานจั่วของโรงแรม เพราะไม่ต้องการตกเป็นเป้าสายตาผู้อื่นด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมักเช่าสถานที่ส่วนตัวเพื่อใช้ประชุม และห้องจัดแสดงภาพก็เป็นตัวเลือกหนึ่งที่ถูกใช้อยู่บ่อยๆ โดยเช่า

หลังเวลาปิดทำการ นอกจากราคาจะถูกกว่าการเช่าห้องจัดเลี้ยง
ในโรงแรมแล้ว ยังช่วยสร้างบรรยากาศเหนือชั้นให้กับการประชุม
ด้วย ทั้งสะดวกและคุ้มค่าอย่างมาก

“มาคุยให้จบเร็วๆ เลยแล้วกัน”

แม้บรรยากาศจะดีแค่ไหน แต่ลูกค้าก็ไม่ได้อยากอยู่ที่นี้นานนัก

“รับทราบค่ะ ท่านต้องการรับเครื่องดื่มอะไรดีค่ะ”

“ขอชาดำ”

“จ้ะ ด้วยค่ะ”

หลังฟังความต้องการของลูกค้าแล้ว เจ้าหน้าที่จึงส่งสัญญาณ
ให้ลูกน้องที่ยืนอยู่มุมห้อง แล้วลูกน้องก็เดินเข้าไปในห้องซังกาแฟ

“หากท่านประสงค์สิ่งใด ทางเรายินดีรับฟังค่ะ ไม่ว่าจะเป็นสถานที่
หรือภูมิทัศน์ที่เป็นเวทีโชคดีของเรื่อง การไขปริศนาในห้องลับ
ความเพลิดเพลินในการคาดเดาตัวคนร้าย หรือแม้แต่คดีฆาตกรรม
สุดวิปริต เราพร้อมออกแบบให้ตรงตามความปรารถนาของท่านค่ะ”

ทันทีที่เจ้าหน้าที่เปิดบทสนทนา หญิงสาวที่มากับลูกค้าก็พูดขึ้น

“พอดีว่าฉันไม่ค่อยชอบอะไรที่มันสยดสยองเท่าไรนะคะ”

เขาหันไปสบตากับเจ้าหน้าที่

ดูเหมือนลูกค้าคนนี้ตั้งใจจะให้หญิงสาวเข้าร่วมเกมไขปริศนา
นักสืบด้วย การที่ลูกค้าให้คนรู้จักร่วมเล่นเกมด้วยนั้นก็ไม่ใช่เรื่อง
แปลกอะไร

“พวกเลือดสาดหรือฉากตัดแขนตัดขาอะไรแบบนั้นนะคะ...”

เธอตะปปลายนิ้วชี้ที่เคาท์ครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนพูดต่อด้วยน้ำเสียง

เรียบเรียง “เอาเป็นว่า... ฉันไม่ชอบอะไรที่มีเลือดเยอะๆ ค่ะ”

คำพูดนั้นทำให้นักเขียนที่นั่งหน้าเครียดยู่ก่อนหน้านี้นั่งหน้าผ่นคลาคลง

“นั่น... ถ้าเป็นคดีที่ไม่มีศพล่ะครับ จำพวกเรื่องจอมโจรอะไรทำนองนั้น”

“อืม... แต่ถ้าไม่มีการฆาตกรรมเลย ก็ดูไม่ค่อยเป็นนิยายสืบสวนเท่าไรนะค่ะ”

หญิงสาวปฏิเสธอย่างเรียบง่าย รวากับจะบอกว่า แม้พูดไปอย่างนั้น แต่ใจจริงก็อยากเห็นศพอยู่ดี

ทั้งการวางยาพิษหรือหั่นศพเป็นชิ้นๆ ไม่ว่าอย่างไร สุดท้ายก็คือฆาตกรรมอยู่ดี

นักเขียนที่ถูกปฏิเสธขอเสนออีกหน้าอีกครั้ง ดวงตาหม่นหมองไม่ต่างกับลูกแมวถูกทิ้ง

“ถ้าจะพูดให้เฉพาะเจาะจงกว่านี้น้อย” เสียงของลูกค้าดังแทรกขึ้นหลังฟังอยู่นาน “ถ้าพูดถึงรสนิยมส่วนตัว ฉันชอบนิยายสืบสวนคลาสสิกของตะวันตก อย่างดอยล์ ควีน หรืออากาธา คริสตี้ ถ้าเป็นไปได้ก็อยากลองเล่นบทสืบสวนในโลกแบบนี้ดู”

“อา... เยี่ยมไปเลยค่ะ!”

เจ้านายตอบด้วยน้ำเสียงเกินจริงเล็กน้อย

เขาเหลือบมองนักเขียนที่อยู่ข้างๆ เห็นอีกฝ่ายนั่งเหม่อ สีหน้าดูไม่มีกะจิตกะใจ

“นายต้องเป็นคนคิดเนื้อเรื่องนะ”

เขาใช้ข้อศอกสะกิดสีข้างของนักเขียนเบาๆ ทำเอาอีกฝ่าย สะดุ้งโหยง

“แต่... ค่าเข้าร่วมไม่แพงไปหน่อยหรือคะ”

คำพูดตรงไปตรงมาของหญิงสาวที่มาด้วยกันทำให้รอยยิ้มของเจ้านายแข็งค้างทันที

“ห้าพันล้าน หมื่นล้าน หรือมากกว่านั้นคะ”

หญิงสาวเอียงศีรษะถามด้วยน้ำเสียงขี้เล่น ขณะนั้นลูกค้าก็เอื้อมมือไปลูบหลังเธอเบาๆ

“ไม่ต้องห่วงเรื่องค่าใช้จ่ายหรอก ชีวิตคนเราก็ต้องลองอะไรใหม่ๆ บ้าง นี่ไง จำผู้ชายที่ขับเฟอร์รารีในงานปาร์ตี้เมื่อคืนได้ไหม”

“คนที่ชอบพนันนั่นหรือคะ”

“ใช่ เขาเพิ่งละลายเงินไปสองหมื่นล้านที่มาเก่าเมื่อเดือนก่อน เทียบกับเขาแล้ว ของเรานู่นเล็กน้อยไปเลย”

หญิงสาวหัวเราะเบาๆ แล้วเอนตัวพิงไหล่เขาอย่างอดอ้อน งานครั้งนี้ ลูกค้ารายนี้เลือกแผนแบบส่วนตัวขั้นสุด ไม่มีผู้ชม และไม่มีคนนอกเข้าร่วมเลย ค่าจัดงานจึงพุ่งสูงขึ้นไปมาก ต่อให้เงินสองหมื่นล้านก็ยังไม่พอ

“ทางเราจะจัดทำข้อเสนอให้สอดคล้องกับความต้องการของท่านค่ะ และหากต้องการเข้าร่วมเพียงสองคนก็ทำได้เช่นกัน” มาถึงขั้นนี้แล้ว จะปล่อยให้ฟังไม่ได้เด็ดขาด

ทางเจ้านายที่กำลังพยายามอย่างเอาเป็นเอาตาย เขาเพียงยิ้มบางๆ ในใจไร้ซึ่งความรู้สึก เขารู้ว่าตัวเองกำลังทำงานที่ไม่อาจ

บอกใครได้ แม้รายได้จะสูงกว่าพนักงานออฟฟิศทั่วไป แต่สำหรับคนธรรมดาอย่างเขา โลกของลูกค้าพวกนี้เป็นสิ่งที่ไม่มีวันเข้าใจได้เลย

สุดท้าย การประชุมก็เสร็จสิ้นภายในเวลาเพียงสิบห้านาที ลูกค้าและหญิงสาวลุกจากโซฟา ออกจากห้องไปโดยไม่แม้แต่จะเตะชาด้าในถ้วย

“ต้องใช้เวลาแค่ไหนถึงจะเขียนเสร็จ”

เขากลามขึ้นมาๆ ทว่านักเขียนหน้าใหม่กลับก้มหน้าเงิบ ไม่ยอมตอบ

“งานนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าจะเขียนได้ไหม แต่นายต้องเขียนให้ได้”

เจ้านายพูดด้วยน้ำเสียงเย็นเฉียบ ก่อนนั่งลงบนโซฟาโดยไม่แม้แต่จะหันหน้ามอง

“นี่เด็กใหม่ นายรู้ใช่ไหมว่านี่คือโอกาสสุดท้ายของนาย”

“ครับ...”

นักเขียนที่เพิ่งถูกหัวหน้าตำหนิตอบเสียงแผ่ว ไหลทั้งสองลู่ลงอย่างหมดแรง

บรรยากาศในห้องเงียบงัน จนกระทั่งมีเสียงฝีเท้าดังมาจากด้านใน ลูกน้องหญิงที่เข้าไปในห้องซังกาแฟเมื่อครู่เดินกลับออกมา แม้เธอจะสวมสูทหรู แต่เพราะรูปร่างเล็กและแต่งหน้าบางเบา จึงดูคล้ายเด็กสาวที่เพิ่งออกมาสมัครงานมากกว่าเป็นพนักงานเต็มตัว

“เมื่อครู... ลูกค้าพูดถึงควีนไซ์ไหมคะ”

หญิงสาวถามขึ้นอย่างไม่รู้จังหวะ รวากับไม่สังเกตบรรยากาศที่กำลังตึงเครียด ดูเหมือนเธอจะได้ยินการสนทนาบางส่วนเมื่อครู

“เหมือนจะขึ้นขอบผลงานของควีนนะ”

พอเขาตอบ หญิงสาวก็ยิ้มกว้าง

“อย่างนั้นหรือคะ ก็แน่ละ! ควีนสุดยอดเลยนี่นา โดยเฉพาะเรื่องศพไร้หัว ปกติคนร้ายจะปลอมตัวเป็นเหยื่อไซ์ไหมคะ พล็อตแบบนั้นมันคลาสสิกมากเลย!”

ไม่นึกเลยว่าพนักงานเสิร์ฟๆ คนนี้จะเป็นพวกคลั่งไคล้นิยายสืบสวน

ลูกน้องหญิงคนนี้เพิ่งถูกส่งมาประจำที่นี่ไม่นาน เผยให้เห็นด้านที่ไม่คาดคิดออกมา สำหรับคนที่อ่านนิยายสืบสวนเพียงเพราะจำเป็นต่อการทำงานแบบเขา กับคนที่อ่านด้วยความหลงใหลเช่นเธอ ทั้งน่าชื่นชม... และชวนให้รู้สึกอึดอัดอยู่ลึกๆ

“...บาร์ลิสตัน เกมบิทสินะ”

เสียงหนึ่งดังขึ้นเบาๆ นักเขียนหน้าใหม่ที่นั่งเงียบอยู่นาน เงยหน้าขึ้น ดวงตาเป็นประกาย

รายนี้ก็เป็นผู้คนที่คลั่งไคล้นิยายสืบสวนเข้าเส้น

“ไซ์ค่ะ! แต่ควีนกลับพลิกสูตรนั้นให้กลายเป็นจุดหักมุมได้อย่างเหลือเชื่อ ทั้งที่ผ่านมาเกือบศตวรรษแล้ว น่าทึ่งมากจริงๆ ค่ะ!”

“ใช่เลย ใช่เลย! แล้วที่สำคัญ เขายังตั้งใจอ้างอิงรูปแบบงานช่วงหลังของควีนอย่างชัดเจนเลย —”

“พอได้หรือยัง”

เสียงเจ้านายดังแทรกขึ้น ชัดจังหวะบทสนทนาที่กำลังออกรสของสองหนุ่มสาวทันที

“ครั้งนี้เป็นโอกาสสำคัญที่จะดึงลูกค้าให้กลับมาใช้บริการอีก เราต้องทุ่มสุดตัวเข้าใจไหม ภายในเดือนหน้านายต้องส่งบทที่เขียนเสร็จแล้วมาให้เรา เวลาเท่านี้ถือว่า ‘เหลือเฟือ’ ใช่ไหม”

เจ้านายหันไปยิ้มกับชายหนุ่มอีกครั้ง พลางเน้นคำว่า ‘เหลือเฟือ’ อย่างจริงจัง

“อา... ถ้าได้เวลาขนาดนั้น คงเขียนบทหลักตอนสองตอนได้ไม่ยาก... ใช่ไหม”

เขาพูดพลางหันไปทางนักเขียนหน้าใหม่ น้ำเสียงไม่เปิดโอกาสให้ปฏิเสธ

แต่นักเขียนหน้าใหม่กลับตอบอย่างตรงไปตรงมาว่า “ผมทำไม่ได้หรอกครับ”

“นี่นาย...”

“...หืม”

ทันใดนั้น นักเขียนเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ จ้องมองไปในอากาศ พลางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง

“มีอะไร”

เขาถามอย่างร้อนใจ

นักเขียนทำท่าครุ่นคิด เอามือทั้งสองข้างวางบนหัวแล้วคราง
ในลำคอ ก่อนเงยหน้ามองอีกฝ่ายอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“...จะลองเขียนดูครับ”

“โอ๊ะ จุ้นเหวอ! จะรอนะ”

ท่าที่ต่างไปจากเดิมของนักเขียน ทำให้เขาเริ่มมีความหวังขึ้นมา
แต่เดี๋ยวกัดไป งานก็ยังไม่ถูกส่งมา

บทที่ 2

.....
เครื่องหมาย X

เรือยอร์ชต์ลำหนึ่งแล่นอยู่กลางมหาสมุทรแอตแลนติกเหนือ
ไม่คิดเลยว่าจะได้กลับเข้าร่วมเกมไขปริศนานักสืบในสภาพ
แบบนี้ —

อาเคจิ รินโกะนั่งอยู่ภายในห้องรับแขกสุดหรู ความรู้สึกเสียใจ
กำลังกัดกินอยู่ภายใน ทั้งง่ำพำหม่นมัวและทะเลสีเทาตะกั่วนอก
หน้าต่างยิ่งทำให้ใจของเธอหนักอึ้งกว่าเดิม

ทั้ง ‘อาเคจิ’ และ ‘รินโกะ’ ต่างไม่ใช่ชื่อจริง ทั้งสองชื่อเป็นเพียง
นามสมมติที่ได้รับมาพร้อมกับบทบาทในเกมนี้ สามวันต่อจากนี้
เธอต้องใช้ชีวิตอยู่ในคฤหาสน์กลางเกาะร้างที่ห้อมล้อมด้วยทะเล
พร้อมปฏิบัติตาม ‘เอกสารคำสั่ง’ ที่ถูกใส่มาในกระเป๋าเดินทาง
อย่างละเอียดถี่ถ้วน

ต้นเหตุเกิดจากเหล่าแท็กซี่ ด้วยความมีเงินมา เธอเผลอระบาย
เรื่องในอดีตที่เคยได้รับบทนางเอกในเกมไขปริศนานักสืบที่บาร์
จริงอยู่ที่บาร์แห่งนั้น เป็นที่ที่แนะนำเธอให้เข้าสู่เกมนี้ในตอนแรก
แต่การเปิดเผยเรื่องเกมต่อโลกภายนอกถือเป็นข้อห้ามร้ายแรง
หากมีใครพลั้งปากไป คำตัดสินขององค์กรอาจหมายถึงความตาย
เธอถูกองค์กรบีบให้เข้าร่วมเกมไขปริศนานักสืบอีกครั้ง เพื่อแลก
กับการไม่ถูกกำจัดทิ้ง แม้ครั้งนี้เธอไม่ได้รับบทนางเอก และได้รับ
การอธิบายเกี่ยวกับบทบาทในเกมไว้แล้วก็ตาม แต่ก็ไม่อาจสลัด

ความรู้สึกเศร้าใจได้

“หนาวจัง...”

เธอพิมพ์เสียงแผ่ว พร้อมลูบแขนตัวเอง

ใกล้ถึงฤดูใบไม้ผลิแล้ว แม้สวมแจ็กเก็ตก็ยังรู้สึกหนาวอยู่ดี

อากาศไม่เย็นจัด แต่ความรู้สึกข้างในกลับหดหู่เกินบรรยาย

เธอพยายามเบนความสนใจ กวาดตามองไปรอบห้องรับรอง
ผู้โดยสารซึ่งตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ลายไม้เรียบหรู โต๊ะเตี้ยและ
โซฟาหนังราคาแพง ทุกอย่างดูหรูหราราวภาพวาดแต่บรรยากาศ
ยิ่งชวนอึดอัด

ชายคนหนึ่งนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โซฟาฝั่งตรงข้าม อายุราว
สามสิบปลายๆ รูปร่างผอมปานกลาง บุคลิกสง่างามเข้ากับ
สุทราคาระเบิดอย่างเหมาะเจาะ ถ้ามีใครบอกว่าเขาเป็นผู้บริหารของ
บริษัทยักษ์ใหญ่ วินโกะคงเชื่อสนิทใจ ตอนขึ้นเรือเขาแนะนำตัว
ว่า ‘ซาคอน คามิโร’

วินโกะเหลือบมองชายคนนั้นอย่างระแวดระวัง

ชายคนนี้เป็น ‘นักสืบ’ หรือเป็นทีมงานกันนะ

ข้อมูลก่อนการเข้าร่วมแทบไม่มีเลย ปกติแล้ว เพื่อป้องกัน
ข้อมูลถูกค้ำรั่วไหล ผู้เข้าร่วมไม่รู้ว่าใครเป็นนักสืบจนกว่าจะถึง
วันจริง ทว่าครั้งนี้ไม่เพียงไม่มีรายละเอียดของบท เธอแทบไม่รู้
กระทั่งว่าทีมงานรับบทเป็นใครในเกมนี้

เสียงหัวเราะของผู้หญิงดังจากตาดฟ้าเรือ

เธอเงยหน้าขึ้นมองไปทางต้นเสียง เห็นผู้หญิงสองคนยืน

คุยกันอยู่โดยมีท้องทะเลเป็นฉากหลัง

หนึ่งในนั้นชื่อ ‘ทาคาคาจิ อาคาริ’ เธอสวมกางเกงยีนส์รัดรูป กับโค้ตหนังยาวสีดำ ผมสั้นรับกับใบหน้าคมคาย จนรู้สึกละม้ายคล้ายกับนักแสดงชายในคณะละครทาเคะชิเกะ¹ แม้ภายนอกดูเหมือนหญิงสาววัยยี่สิบ ทว่าโทนเสียงของเธอกลับสุ่ม บางทีอาจมีอายุมากกว่านั้นเล็กน้อย เธอสูงกว่าผู้หญิงทั่วไป ทั้งยังสวมรองเท้าบูตสั้นสูง ตอนแนะนำตัว รินโกะถึงกับต้องเงยหน้ามองเธอ

อีกคนคือ ‘อาโออิริ มิตสึ’ เธอสวมเดรสลายตารางกับโค้ตขนเฟอร์ยาว ทั้งการแต่งหน้าอ่อนๆ และการพูดจาอ่อนหวาน ดูตรงข้ามกับอาคาริอย่างสิ้นเชิง น่าจะอายุอ่อนกว่าอาคาริเล็กน้อย มีกลิ่นอายของคนที่ถูกอบรมเลี้ยงดูมาอย่างดี

เสื้อผ้าของทั้งคู่เป็นแบรนด์หรูตั้งแต่หัวจรดเท้า จนรินโกะอดรู้สึกงอแงตัวเองด้อยกว่าไม่ได้ เธอสวมเพียงแจ็กเก็ตสีน้ำเงินเข้มกับกางเกงสแล็คธรรมดา แม้ทั้งหมดจะเป็นชุดที่ทีมงานจัดหาให้ แต่ก็อดเปรียบเทียบไม่ได้

บทสนทนาระหว่างอาคาริกับมิตสึเป็นเพียงเรื่องสัพเพเหระ ไม่อาจจับใจความสำคัญได้ รินโกะเดาไม่ได้เลยว่าทั้งสองเป็น ‘นักสืบ’ หรือเป็นทีมงาน แต่ตามกติกาผู้เข้าร่วมทั้งสี่คนต้องทำเหมือนว่าเพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก ซึ่งความจริงรินโกะก็ไม่รู้จักใครเลย

และเธอไม่มีเหตุจำเป็นที่จะต้องเริ่มบทสนทนากับใครก่อน เพราะยิ่งพูดมากก็ยิ่งเสี่ยง ตั้งแต่ขึ้นเรือมาเธอก็เฝ้าเพียงคำทักทาย

¹ คณะละครเพลงหญิงล้วนชื่อดังจากประเทศญี่ปุ่น เอกลักษณะคือ ใช้นักแสดงหญิงรับบททั้งตัวละครชายและหญิง

ไม่กี่คำ และเลือกนั่งเฝ้าตลอดทาง

หนึ่งชั่วโมงผ่านไปท่ามกลางความเงียบ เรือเริ่มลดความเร็วลง
เมื่อมองออกจากดาดฟ้า ก็เห็น ‘เกาะ’ ขนาดใหญ่ปกคลุม
ด้วยต้นไม้รกทึบตรงหน้า เข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

เธอสูดหายใจเข้าลึกเล็กน้อย

ที่นี่สินะ... ละครเวทีของเกมครั้งนี้

“ถึงแล้วครับ”

เซเซะ คนขับเรือเอ่ยเชิญให้ทุกคนลงจากเรือ ขณะเทียบท่า
ผู้โดยสารทั้งสามคนทยอยลงจากเรือ ส่วนรินโกะเดินรั้งท้าย

รอบเกาะไม่มีหน้าผาสูงชัน มีเพียงชายหาดทอดยาวเลียบ
แนวชายฝั่ง

“ทางนี้ครับ”

เซเซะนำทุกคนเดินลึกเข้าไปในใจกลางเกาะ ท้องฟ้าถูกปกคลุม
ด้วยเมฆหนาทำให้ฝนป่าโดยรอบมืดครึ้ม ไม่นานก็ถึงพื้นที่โล่ง และ
สิ่งที่ตั้งตระหง่านตรงหน้าคือคฤหาสน์สไตล์ยุโรปสีดำทึบ

“ที่แห่งนี้คือคฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์ครับ”

เซเซะพูดด้วยน้ำเสียงราวกับกำลังแสดงละคร ก่อนเดินนำ
ผ่านประตูรั้วสู่สวนขนาดใหญ่

คฤหาสน์สีดำเข้มสองชั้นสร้างจากไม้และหิน ให้ความรู้สึก
ทั้งสง่าและน่าเกรงขาม ขณะเดินตามทางหินไปยังประตูใหญ่
มีเรือนไม้ที่ถูกสร้างแยกออกมาอยู่ทางขวามือ เมื่อถึงหน้าประตูหลัก

เซเซกะดกริ่ง ไม่นานประตูบานใหญ่ก็เปิดออก ชายวัยสี่สิบรูปร่าง
ปานกลางก้าวออกมาจากคฤหาสน์พร้อมกัมศิระอย่างนอบน้อม

“ยินดีต้อนรับ กระผมชื่อฟูคุโระโคจิ เป็นพ่อบ้านของที่นี่”

พอได้เห็นหน้าของฟูคุโระโคจิ รินโกะรู้สึกโล่งใจขึ้นเล็กน้อย
ไม่ใช่แค่เพราะท่าทีสุภาพเรียบง่ายที่ชวนให้รู้สึกผ่อนคลายของเขา
แต่เพราะเธอจำได้ว่าเคยพบเขามาก่อน

ฟูคุโระโคจิเป็นหัวหน้าฝ่ายผลิตของทีมจัด ‘เกมไขปริศนา
นักสืบ’ และรินโกะเคยเข้าร่วมประชุมกับเขาหลายครั้งก่อนเริ่มเกม

“ท่านทาคาฮาจิ อาคาริ ท่านซาคอน คามิโร ท่านอาโอกิ มิตสึ
และท่านอาเคจิ รินโกะ ใช่ไหมครับ”

เมื่อพ่อบ้านเอ่ยชื่อครบ ทุกคนพยักหน้ารับทีละคนเพื่อยืนยัน
ตัวตน

“สัมภาระของท่านสุภาพสตรี รบกวนมอบให้อิชิฮาระและ
อิชิโมริจะได้เลยครับ ทั้งสองจะคอยรับใช้ทุกท่านตลอดการเข้าพัก
ครับ” ข้างตัวฟูคุโระโคจิมีหญิงสูงวัยในชุดผ้ากันเปื้อนแบบกิโมโน
และสาวใช้วัยเยาว์ในชุดเมดียนรออยู่

“กระผมจะนำทุกท่านขึ้นไปด้วยบันไดครับ ทางเราได้เตรียม
ห้องสำหรับสุภาพบุรุษไว้ทางปีกตะวันตก ส่วนสุภาพสตรีอยู่ปีก
ตะวันออกครับ”

พื้นที่ชั้นสองเป็นห้องพัก แบ่งเป็นปีกตะวันตกกับปีกตะวันออก
แต่ละฝั่งมีบันไดเชื่อมลงไปยังชั้นหนึ่ง

“ไว้พบกันครับ” ซาคอนโค้งเล็กน้อย ก่อนเดินตามเซเซกะ

ขึ้นบันไดไปทางปีกตะวันตก

ทางด้านผู้หญิง ฟุคุโรโคจิ อิชิฮาระ และอิชิมิระช่วยกันถือ
กระเป๋า ก่อนพาทั้งสามไปยังปีกตะวันออก

“โอ๊ะ”

ทันทีที่ถึงชั้นสอง มิตสึก็อุทานออกมาด้วยความประหลาดใจ
ตลอดแนวผนังทางเดินเรียงรายไปด้วยชั้นหนังสือที่อัดแน่น
ไปด้วยนิยายสืบสวนคลาสสิก

“มีทั้งภาคต้นฉบับและฉบับแปลญี่ปุ่น หากท่านสนใจสามารถ
หยิบไปอ่านที่ห้องได้เลยครับ”

“มีผลงานของโฮงาชิโนะ เคโงะด้วยไหมคะ”

มิตสึถามด้วยท่าทีสทิด ฟุคุโรโคจิมีสีหน้าลำบากใจขึ้นมา

“ต้องขออภัยด้วยครับ ที่นี่มีเฉพาะนิยายคลาสสิกเท่านั้นครับ”

“ดูแล้วมีผลงานดังๆ อยู่ครบเลยนะคะ” อาคาริกวาดสายตามองหนังสือบนชั้นอย่างรวดเร็ว

“แต่... ไม่น่ามีเซอร์ล๊อค โฮล์มส์นะคะ”

“ครับ ชุดนิยายเซอร์ล๊อค โฮล์มส์ และแอร์กูล บัวโรต์ อยู่ใน
ห้องสมุดอีกแห่ง หากต้องการ ท่านขอยืมจากเจ้าของคฤหาสน์ได้ครับ
ผมเชื่อว่าท่านยินดีให้ยืมแน่นอน”

อาคาริโบกมือไหวๆ

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันแค่สงสัยเฉยๆ”

“แล้วนอกจากบัวโรต์ มีผลงานอื่นๆ ของอากาธา คริสตี้ไหมคะ”

รินโกะเดินเข้าไปใกล้ชั้นหนังสือพลางถาม

“มีครับ ทั้งชุดนิยายและเรื่องสั้น ครบทั้งหมดครับ”

ฟุคุระโคจิตอบด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ

“เยี่ยมเลย จั๊นขอยืมชุดนิยายของอากาธา คริสตี้ อย่างละเล่มนะคะ”

รินโกะหยิบชุดนิยายของอากาธา คริสตี้มาอย่างละเล่ม ยกเว้นชุดของปัวโรต์

ความจริงเธอไม่เคยอ่านผลงานของปัวโรต์เลยแม้แต่เล่มเดียว ประสบการณ์ด้านนิยายสืบสวนของเธอมิ่เพียงไม่กี่เรื่อง ซึ่งอ่านเพื่อเตรียมตัวทำงานกับเกมไขปริศนานักสืบเท่านั้น

หนังสือที่หยิบมาก็ไม่ได้อ่านเพราะอยากอ่านจริงๆ แต่เป็นส่วนหนึ่งของ ‘งาน’ อีกเช่นกัน

รินโกะถือหนังสือที่ต้องการไว้ในมือ เธอถูกพาไปยังห้องพัก ด้านในสุด

ภายในห้องกว้างขวาง มีเตียง โต๊ะ และโซฟา พร้อมห้องน้ำในตัว

“แขกที่มาถึงก่อนหน้านี้อยู่ที่ห้องรับแขกครับ หากต้องการทานลงไปพักท่ายพวกเขาก่อนได้ครับ”

น้ำเสียงของฟุคุระโคจิขณะกำลังส่งของให้รินโกะ ฟังดูสุภาพและอ่อนโยน ทว่าแววตาของเขาค่อยก่าลังเดื่อนว่า ‘อย่าลืมลำดับขั้นตอนของงานล่ะ’

รินโกะยิ้มบางๆ พลังพูด “ค่ะ เข้าใจแล้วค่ะ” ทันทีที่ปิดประตู เธอก็โยนหนังสือลงบนโต๊ะ แล้วเหยียดตัวบนโซฟาเดี่ยวริมหน้าต่าง ความเหนื่อยล้าถาโถมไปทั่วร่าง ทั้งที่เพิ่งมาถึงเอง

หน้าต่างบานใหญ่เผยให้เห็นสวนหย่อมชัดเจน แต่เพราะป่าทึบ ล้อมรอบคฤหาสน์ จึงพูดได้ไม่เต็มปากว่าทิวทัศน์ปลอดภัยโปร่ง เมื่อมองออกไป

จากนี้ไปคือจุดเริ่มต้นของเกมไขปริศนานักสืบ สามวัน สองคืน สิ่งหนึ่งที่ไม่เปลี่ยนไปคือ ไม่ว่าสถานการณ์จะเป็นอย่างไร หน้าทีของเธอก็ต้องดำเนินไปตามบทบาทในเกม ตอนนี้คิด แค่นี้ก็พอแล้ว

รินโกะบอกตัวเองเช่นนั้นก่อนหลับตาลงเพื่อเตรียมใจ สติ เลื่อนหายวากับเผลอหลับไป กระทั่งเสียงเคาะประตูปลุกให้ตื่น เธอรีบลุกขึ้นไปเปิดประตูอย่างร้อนรน พบมิตสึยืนส่งยิ้ม อยู่ตรงหน้า มีอาคาริยืนอยู่ข้างหลัง

“ทุกคนรวมตัวกันที่ห้องรับแขกแล้วค่ะ ไปด้วยกันไหม”

รินโกะลังเลกับคำชวนของมิตสึ

ไต่ว่าเธอไม่อยากไปห้องรับแขก เพราะเป็นไปตามบทอยู่แล้ว แต่สิ่งที่คาใจคือ เจตนาของมิตสึต่างหาก

ผู้หญิงคนนี้เป็น ‘นักสืบ’ หรือเปล่านะ

ถ้ามิตสึเป็นทีมงานเหมือนเธอและฟุคุโระโคจิจริง ก็ไม่มีเหตุผลที่ต้องมาชวนเธอ เพราะต่างรู้อยู่แล้วว่ารินโกะต้องลงไป ห้องรับแขก และการรวมตัวกันของทีมงานก็ไม่ได้มีประโยชน์อะไร นั่นหมายความว่า...

‘นักสืบ’ ช่างสงสัย อาจเริ่มเคลื่อนไหวแล้วก็ได้

รินโกะเหลือบมองอาคาริ เธอยืนนิ่ง มีอวางข้างลำตัว ดวงนง
กับสถานการณ์ตรงหน้า อาจเป็นไปได้ว่าอาคาริก็ถูกมิตสึชวอนเช่นกัน
ถ้าอาคาริเป็น ‘นักสืบ’ ละก็...

การที่มิตสึซึ่งเป็นทีมงานชวอนอาคาริและรินโกะลงไปห้องรับแขก
พร้อมกันก็ดูสมเหตุสมผล

ไม่ไหว ต่อให้พยายามคิดเท่าไร ก็เป็นเพียงการคาดเดาเท่านั้น
รินโกะแอบสาปแช่งฟูคุโระโคจิในใจอีกครั้ง... ไมสิ คนที่ควร
ถูกสาปคือพวกฝ่ายจัดงานต่างหาก

ครั้งนี้เธอต้องรู้ให้ได้ว่าใครกันแน่คือ ‘นักสืบ’

รินโกะสะกดความหงุดหงิดไว้ด้วยรอยยิ้มบาง ก่อนก้าวออกไป
ยังโถงทางเดิน

ทั้งสามคนเดินลงไปยังห้องรับแขกชั้นหนึ่ง

“คุณรินโกะชอบอ่านนิยายสืบสวนสินะคะ”

มิตสึหันมาถามขณะลงบันได

“...ค่ะ” รินโกะพยักหน้าตอบไม่เต็มเสียง “ทุกคนก็คง... ชอบ
เหมือนกันใช่ไหมคะ”

“ใช่ค่ะ ถ้าเป็นหนังสือในชั้นนั้นละก็ ฉันอ่านทุกเล่มแล้วค่ะ”

อาคาริเงยหน้ามองชั้นหนังสือที่ตั้งตระหง่านอยู่ข้างๆ

“สุดยอดเลยค่ะ”

มิตสึยกมือขึ้นระดับอกแล้วปรบมือเบาๆ

ท่าทางนั้นทำให้รินโกะรู้สึกหงุดหงิดเล็กน้อย แต่ก็โล่งอกที่
บทสนทนาไม่ได้ลงลึกเรื่องนิยายสืบสวน

เมื่อแอบมองเข้าไปในห้องรับแขก ก็เห็นผู้ชายสามคนนั่งอยู่
ก่อนแล้ว หนึ่งในนั้นคือชาคอนที่ขึ้นเรือมาด้วยกัน

“อะ สวัสดิ์ครับ”

ชาคอนลุกจากโซฟาทันทีเมื่อเห็นพวกเขา

“ในที่สุดพวกผู้หญิงก็มาครบแล้วสินะ”

ชายหนุ่มที่พูดด้วยท่าทีสบายๆ แนะนำตัวว่า ‘อาร์น ทาคาโตะ’

ทรงผมเรียบร้อยสะอาดตา รูปร่างสูงโปร่ง เข้ากับชุดสูทสง่า
ท่าทางเหมือนชนชั้นสูงชัดเจน แต่การแสดงสีหน้าและวิธีการพูด
กลับคล้ายเด็กหนุ่ม

รินโกะยื่นมือไปทักทายอย่างสุภาพ อาร์นตอบรับอย่างสุภาพ
เช่นกัน รอยยิ้มบางๆ ของเขายังปรากฏอยู่บนใบหน้าขณะจับมือ

แต่ชายวัยกลางคน รูปร่างท้วม นั่งจมบนโซฟาอีกคนนั้น
มีท่าทีตรงข้ามกันสิ้นเชิง เขาจ้องรินโกะตั้งแต่หัวจรดเท้าราวกับ
กำลังประเมินเธอ ไม่มีแม้แต่ท่าทีทักทาย เมื่อรินโกะเป็นฝ่ายทักขึ้น
ชายคนนั้นจึงแนะนำตัวว่า ‘มาเอะกาเนะ ไอนะสุเกะ’

“...หิวจัง แต่ตอนนี้ฉันอยากกินข้าวมากกว่าผู้หญิงนะ ฮ่า
ฮ่า ฮ่า”

แม้ชายคนนี้จะอายุมากที่สุดในกลุ่ม แต่ดูหยาบคาย

รินโกะพยายามเก็บสีหน้าไม่แสดงท่าทีรังเกียจ แต่อาจารย์และ
มิตสึกลับมองเขาด้วยสายตาไม่พอใจอย่างเปิดเผย

“คุณยังไม่เห็นสิ่งนี้ใช่ไหมครับ”

ชาคอนคงสัมผัสได้ถึงบรรยากาศอึดอัดรอบตัว จึงชี้ไปยังโมเดล

จำลองของคฤหาสน์ซึ่งตั้งอยู่มุมห้องรับแขก

“นี่คืออะไรหรือคะ”

เมื่อมิตสึและอาคาริเดินเข้าไปดูโมเดล รินโกะจึงตามไป

มันคือโมเดลสามมิติ จำลองผังของคฤหาสน์ตั้งแต่ชั้นหนึ่งถึงชั้นสาม

“นี่คือโมเดลจำลองของคฤหาสน์ครับ”

จู่ๆ ฟุคุระโคจิก็ปรากฏตัวขึ้นหน้าประตูทางเข้า

“ทำออกมาได้ยอดเยี่ยมมากค่ะ”

อาคาริก็มองโมเดลด้วยความสนใจ

รินโกะที่ยืนข้างพวกเธอก็ก็มองโมเดลด้วยเช่นกัน

“ห้องรับแขกที่เราอยู่ตอนนี้... อยู่ตรงนี้สินะคะ”

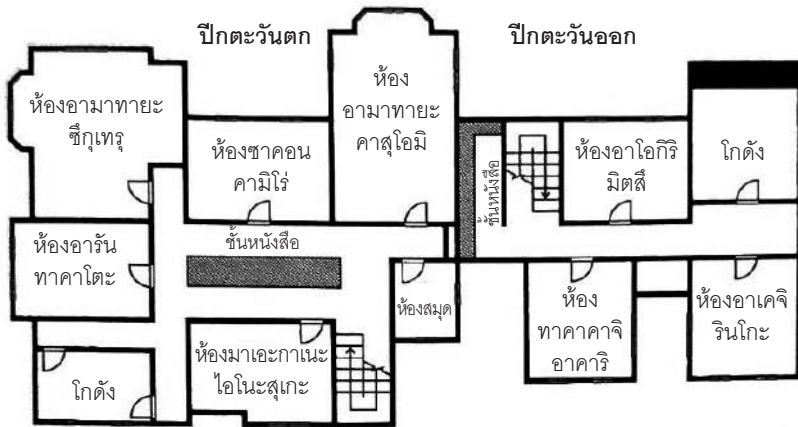
มิตสึที่ไปที่มุมหนึ่งของผังชั้นหนึ่ง

“ส่วนห้องของพวกเรา—”

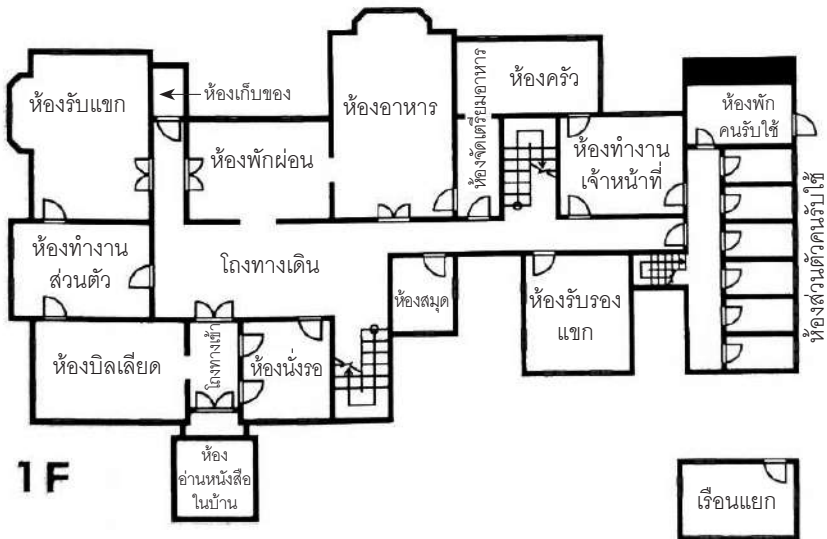
ฟุคุระโคจิเข้ามาอธิบายการจัดสรรห้องของแต่ละคน

“ว่าไปแล้ว คฤหาสน์นี้ชื่อ ‘บาสเกอร์วิลล์’ ใหม่นะครับ ชื่อนี้มีที่มาอย่างไรหรือครับ”

คฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์

2F

1F

ชั้นใต้ดิน • ห้องอาบน้ำคนรับใช้ • ห้องน้ำ • ห้องซักผ้า

ซาคอนถามฟูคูโรโคจิ

“เจ้าของคฤหาสน์จะอธิบายเรื่องนั้นเองครับ กรุณารอจนถึงมือเย็นนะครับ”

“ไม่เห็นต้องถามเลย บาสเกอร์วิลล์ก็มีแค่เรื่องเดียวนี่”

มาอะกาเนะเอ่ยแทรกพลางจิบกาแฟ

รินโกะเองก็คิดเช่นนั้น ชื่อ ‘คฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์’ ชัดเจนอยู่แล้วว่าได้รับแรงบันดาลใจจากผลงานชิ้นเยี่ยมในวรรณกรรมชุดเชอร์ล็อก โฮล์มส์ เรื่อง *The Hound of the Baskervilles* (สุนัขล่าเนื้อแห่งบาสเกอร์วิลล์) แม้แต่เธอที่ไม่ค่อยคลุกคลีกับนิยายสืบสวนยังรู้จัก

“ประเด็นคือจะเกิดอะไรขึ้นที่คฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์แห่งนี้ต่างหาก เรื่องนั้นคงต้องรอชมด้วยกันสินะครับ”

ซาคอนเปลี่ยนเรื่องดัดบทมาอะกาเนะ

“แขกมาครบทุกคนแล้วใช่ไหม”

“ใช่ครับ ทุกท่านมาพร้อมกันแล้ว ตัวแทนนักสืบชื่อดังทั้งหกแห่งประเทศญี่ปุ่น เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้ต้อนรับแขกผู้มีเกียรติทุกท่าน” ฟูคูโรโคจิทำความเคารพอีกครั้ง

นักสืบชื่อดังทั้งหก— ดูเหมือนคำนี้จะกระตุ้นความตื่นตัวของทุกคน รินโกะสังเกตปฏิกิริยาแต่ละคน บ้างยกยื้มมุมปากทำทางโอ้อวด บ้างยืดอกเล็กน้อย และบ้างก็ประหม่นคนขำๆ ด้วยสายตาการรวบรวมนักสืบชื่อดังมาพร้อมกันทั้งหกคนนั้น...

เป็นรูปแบบที่รินโกะไม่เคยเข้าร่วมมาก่อน

เกมไขปริศนานักสืบ มักให้ลูกคำรับบท ‘นักสืบ’ โดยลูกคำจะไม่ได้ฐานะ ‘นักสืบ’ ตั้งแต่แรก แต่ถูกวางเรื่องราวให้บังเอิญพบเหตุฆาตกรรมแล้วค่อยๆ กลายเป็นผู้สืบสวน ทว่าครั้งนี้ทุกคนรู้บทบาทของตัวเองแต่ดันว่าได้รับเชิญมาในฐานะ ‘นักสืบชื่อดัง’ ถ้าไม่นับรินโกะ ลูกคำที่เป็น ‘นักสืบ’ คงอยู่ในบรรดาแขกห้าคน แน่แน่นอนว่าเจ้าของคฤหาสน์ก็อาจเป็นหนึ่งในนั้น

ถ้าหากมองในแง่ความสนุกของเกม การวางเรื่องให้ผู้เข้าร่วมมาถึงคฤหาสน์เป็นครั้งแรกพร้อมกันจะทำให้สวมบทบาทง่ายขึ้นและเพลิดเพลินได้เต็มที่ โดยคำนึงถึงความพึงพอใจของลูกคำเป็นหลัก จึงไม่มีเหตุผลที่จะไม่ให้ ‘นักสืบ’ ลงไปในกลุ่ม ‘นักสืบชื่อดัง’ ที่ถูกเชิญมา เว้นเสียว่าจะมีคำขอพิเศษจากตัว ‘นักสืบ’ เอง

“คุณอาเคจิเคยไขคดีแบบไหนมาบ้างหรือคะ”

จู่ๆ มิตสึก็ถามขึ้น ทำให้รินโกะทำตัวไม่ถูก

รินโกะพยายามท่องชื่อของตัวเอง ‘อาเคจิ รินโกะ’ ไว้ในหัวแต่ยังระวังจะพูดผิด กลับยังรู้สึกประหม่า

“...ฉันค่อนข้างต่างจากทุกคนค่ะ เป็นงานที่บอกเล่าในที่สาธารณะได้ยาก”

“เล่าในที่สาธารณะยาก?”

“หมายถึงงานเบื้องหลังนะคะ”

อาคาริยืนอยู่ข้างมิตสึ เอียงศีรษะสงสัย ส่วนฝ่ายหลังทำหน้าฉงนเช่นกัน

“ใช่ค่ะ... พวกงานเกี่ยวกับยาภูเขา หรือเรื่องยุ่งเหยิงแบบนั้น...”

“เหมือนหนังเรื่อง ‘ยาภูเขา’ เลยนะ”

อาวันพูดแทรกขึ้นมา รินโกะเกือบหลุดปากตอบว่า “นั่นแหละ”
แต่หยุดไว้ทัน

รินโกะได้รับบทนักสืบหญิงที่แก้ปัญหาในโลกใต้ดิน การจดจำ
รายละเอียดบทนั้นไม่ยาก แต่ถ้าถูกซักลึกเกินไปก็ยากจะรักษา
ความสมจริงไว้ เธอจึงไม่อยากถูกซักถามมากนัก

“ถ้าทำงานที่เกี่ยวข้องกับยาภูเขา คงเจอเรื่องน่ากลัวมาบ้าง
ใช่ไหมคะ”

มิตสึถามด้วยสายตาห่วงใยและอยากรู้อยากเห็น

“การถูกข่มขู่เป็นเรื่องปกติค่ะ แต่เงินก้อนโตก็ช่วยกระตุ้นให้
อยากทำต่อล่ะค่ะ”

“ฮ่า ฮ่า เจ้าของคฤหาสน์นี้รู้จักนักสืบในโลกใต้ดินด้วยเหรอเนี่ย”

มาเอะกาเนะพูดขึ้นอีกครั้งด้วยท่าที่หยิ่งผยอง

รินโกะแอบโล่งใจที่ครั้งนี้ไม่ได้รับบทนางเอก ถ้าเธอเป็นนางเอก
และมาเอะกาเนะเป็น ‘นักสืบ’ ละก็ คงเลวร้ายน่าดู แค่ว่าต้อง
เล่นฉากรักปลอมๆ กับผู้ชายแบบนั้น ก็ทำเอาคลื่นไส้

“นั่นสินะคะ”

รินโกะพยายามตอบอย่างเป็นธรรมชาติ

“อาจจะนอกเรื่องไปหน่อย แต่คฤหาสน์หลังนี้มีหนังสือ
สืบสวนเยอะมากเลยนะคะ ฉันเพิ่งหยิบซีรีส์ของอากาธา คริสตี
มาหมดเลย”

“ทั้งหมดเลยเหรอ”

ซาคอนถามด้วยความตกใจ

“เอ่อ ก็ไม่ทั้งหมดหรอกค่ะ แค່เล่มแรกของแต่ละซีรีส์เท่านั้นค่ะ
แต่ว่าไม่มีของปัวโรต์รวมอยู่ด้วย”

“ใช่ครับ คุณเหมือนผลงานของโฮล์มส์กับปัวโรต์จะอยู่ใน
ห้องสมุดแยก ผมก็ยืมต้นฉบับของเชสเตอร์ตันมาเหมือนกัน รู้สึก
หรรษาทีเดียวครับ”

ซาคอนพูดด้วยรอยยิ้มสดใส

“แล้วงานของคุณซาคอนล่ะคะ คุณดูเหมือนผู้บริหารมากกว่า
นักสืบจริงๆ ซะอีก”

รินโกะรู้สึกโล่งใจที่มีตีสั้นไปตั้งคำถามกับซาคอนแทน

“มีคนบอกแบบนี้บ่อยๆครับ”

ซาคอนตอบพร้อมรอยยิ้มเผยฟันขาวสะอาด ทำให้นึกถึง
พนักงานขายมือโปรผู้มากประสบการณ์

“ผมเป็นทนายความครับ แต่หลังจากออกจากสำนักงานเก่า
ก็มาเปิดสำนักงานเล็กๆ ตอนนี้ก็พยายามพุงให้ไปได้ ช่วงนี้
ขาดสนออยู่ไม่น้อย”

น้ำเสียงตอนท้ายของเขาราวกับนักการเมืองหนุ่มรุ่นใหม่

“แล้วมีคดีแบบไหนเข้ามาบ่อยๆ เหนื่อยค่ะ”

“เพราะเป็นสำนักงานขนาดเล็ก ผมเลยรับทุกคดีนะคะ
แต่ส่วนใหญ่จะเป็นคดีที่พิสูจน์ความบริสุทธิ์ให้ลูกความครับ”

“พิสูจน์ความบริสุทธิ์?”

“ก่อนหน้านี้ผมเคยพิสูจน์ความบริสุทธิ์ให้ผู้ต้องสงสัย พอเริ่ม

มีชื่อเสียงก็มีคนติดต่อมาเรื่อยๆ เมื่อเร็วๆ นี้ก็มีคนมาขอให้ช่วยพิสูจน์ความบริสุทธิ์ในคดีทำร้ายร่างกายหรือฆาตกรรมด้วย”

“เรียกได้ว่าเป็นนายผู้ผดุงความยุติธรรมนะเนี่ย”

อาร์นพูดน้ำเสียงติดตลก ซาคอนจึงตอบด้วยน้ำเสียงกึ่งประชดกึ่งว่า “นี่เป็นแค่ธุรกิจครับ”

นักสืบทั้งหลายมีคนมีอาชีพน่าสนใจแตกต่างกันไป

จากที่แต่ละคนเล่า มิตลีเป็นคุณหนูนักสืบสาว คอยสนับสนุนพี่ชายที่เป็นตำรวจในการสืบสวน อาคาริเป็นนักจิตวิทยาประจำอยู่ที่นิวยอร์ก มาอะกาเนะเป็นศัลยแพทย์ผู้คลั่งไคล้คดีฆาตกรรม ส่วนอาร์นเป็นมือกีตาร์คลาสสิก คอยคลีคลายคดีในวงการดนตรี และทุกคนต่างเป็นผู้เชี่ยวชาญในการไขคดีซับซ้อน ไม่มีใครดูเป็นนักสืบสายตลกอย่างนักสืบสายกินจุเลย

วินโกะนั่งฟังบทสนทนาเงียบๆ ไม่ว่าใครจะเป็น ‘นักสืบ’ หรือเป็นแค่ตัวละครประกอบฉาก ล้วนเป็นบทบาทที่ทางผู้จัดมอบให้ทั้งสิ้น สิ่งที่สะดุดใจคือ แทกทั้งหมดอายุน้อย แม้แต่มาอะกาเนะซึ่งน่าจะอายุมากที่สุดก็ราวสี่สิบปีเท่านั้น ในกลุ่มนี้มีคนยอมจ่ายเงินหลายร้อยล้านเยนเพียงเพื่อความอยากรู้อยากเห็นและมีรสนิยมชาดิสม์ ‘นักสืบ’ ที่เธอเคยเจอมาจนถึงตอนนี้ มองค่าเข้าร่วมเกมเป็นแค่เงินซื้อของแพงๆ เท่านั้น ยิ่งตอกย้ำให้เห็นว่าโลกของพวกเขาแตกต่างกับเธอโดยสิ้นเชิง แม้ไม่รู้แน่ชัดว่าใครคือ ‘นักสืบ’ แต่การที่พวกเขาสร้างฐานะถึงขนาดนี้ตั้งแต่อายุน้อยได้ ช่างชวนให้ประหลาดใจ อย่างไรก็ตาม คนรวยรุ่นใหม่ส่วนใหญ่ล้วนสืบทอด

ทรัพย์สินจากพ่อแม่หรือครอบครัว พวกเขารวยมาแต่กำเนิดนั่นเอง
ใครกันที่บอกว่ามนุษย์ทุกคนเท่าเทียม
วินโกะเปรียบเทียบกับสภาพตัวเองแล้วก็รู้สึกหดหู่ใจ

2

“ขอให้ทุกท่านพักผ่อนตามอัธยาศัยจนกว่าจะถึงมือเย็นครับ”
ฟุคุโระโคจิออกจากห้องรับแขก เปิดโอกาสให้แขกสนทนากัน
ตามสบาย

อย่างที่คิด ซุบัตเตอร์ที่ใส่จนชินทำให้เขารู้สึกสบายใจ ในขณะที่
คดี ‘ฆาตกรรมในหลุมหลบภัยนิวเคลียร์’ เขาต้องสวมเสื้อกาวน
เพราะรับบทนักวิทยาศาสตร์ แต่เขากลับไม่รู้ลึกเข้าถึงเท่าไรนัก

อย่างไรก็ตาม... พวกเขาช่างใจร้อนเสียจริง ทั้งที่คดียังไม่เริ่ม
พวกนักสืบกลับตื่นตัวเกินเหตุจนดูน่าขัน

ลูกค้าที่เป็น ‘นักสืบ’ รู้อยู่แล้วว่าที่แห่งนี้จะเกิดคดีฆาตกรรม
ต่อเนื่องตามแบบนวนิยายคลาสสิกตะวันตก ซึ่งเป็นคำขอจากลูกค้า
แต่การถามข้อมูลส่วนตัวกับคนที่เจอกันครั้งแรกก่อนเกิดเหตุ
มากเกินไปนั่น ดูผิดวิสัยเกินไป นักแสดงต้องแสดงให้เป็นธรรมชาติ
เพื่อความสมจริง บางคนถึงขั้นไม่ได้รับแจ้งเนื้อเรื่องล่วงหน้า เพราะ
หากรู้มากไปอาจแสดงผิดไปจากบทและทำเนื้อเรื่องเสียสมดุลได้
แม้ทีมงานจะรอบคอบระมัดระวังทุกอย่าง แต่หาก ‘นักสืบ’
ทำพฤติกรรมที่ไม่สมจริงจนเป็นปัญหา นักแสดงก็ต้องรับมือแก้ไข

สถานการณ์หรือเปี่ยงปทสนทนาให้แนบเนียน แต่ฟุคุโระโคจิไม่อยาก
ให้พวกเขาต้องเหนื่อยกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง

เขาเดินผ่านโถงทางเข้า ผ่านหน้าห้องอาหาร ก่อนชะงักเพราะ
มีเศษขยะตกอยู่บนพื้นพรม

“ให้ตายสิ...”

เขาพึมพำอย่างหงุดหงิดออกมาต่อหน้าคนรับใช้ก่อนเก็บขยะ
ขึ้นมา

เป้าหมายของเขาคือ ทำให้ทุกอย่างจบลงอย่างราบรื่น

เขาเป็นคนประเภทเอาตัวรอดไปวันๆ ไม่มีความท้าทายในชีวิต
ขอแค่เนื้อเรื่องเป็นไปตามแผนและลูกค้ายินดีจ่ายเงินเท่านั้นก็พอแล้ว

เมื่อเข้าไปในห้องคนรับใช้ เห็นเมดสาวที่ชื่ออิชิมุโระ โยชิโกะ
นั่งพักอยู่

“มีขยะอยู่บนทางเดินนะ”

“อ๊ะ... ขอโทษค่ะ”

อิชิมุโระดูเหมือนยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ก็รีบแสดงท่าที
ขอโทษ

“เธอเป็นเมดไม่ใช่ไร้งง ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีสิ”

“ค่ะ... ขอโทษค่ะ”

เมื่อเห็นอิชิมุโระยังเหม่อลอย ฟุคุโระโคจิจึงไม่พูดอะไรต่อ

เพราะเขารู้ว่าถึงดุด่าไปก็ไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา

เขาวางมือบนผนังด้านในสุด การปลดล็อกด้วยลายนิ้วมือ
ทำให้นั่งเปิดออกโดยไม่มีเสียง บันไดวนลงสู่ชั้นใต้ดินปรากฏขึ้น

เขาลงบันไดไปยังชั้นใต้ดินเข้าสู่ห้องบัญชาการ ผนังคอนกรีตเปลี่ยนแปล่ต่างจากตัวอาคารหลักด้านบนที่ภายนอกและภายในตกแต่งด้วยไม้และหินแบบโบราณเพื่อสร้างบรรยากาศ แต่ห้องนี้กลับดูทันสมัยและเป็นระเบียบ ผนังด้านหนึ่งติดตั้งจอขนาดใหญ่แบ่งหน้าจอแสดงภาพจากกล้องลับตามจุดต่างๆ ในตัวอาคาร พื้นที่กว้างกว่าโถงทางเข้า แต่มีโต๊ะควบคุมขนาดใหญ่และเจ้าหน้าที่เบื้องหลังจำนวนมาก ทำให้รู้สึกห้องดูแคบลงถนัดตา

เขาเดินไปหาชายหนุ่มที่นั่งเฝ้ายามอยู่มุมโต๊ะ เขาคือนักเขียนหน้าใหม่ชื่อทานากะ นี่เป็นผลงานเปิดตัวครั้งแรกของเขา นักเขียนบางคนชอบให้เรียกชื่อด้วยนามปากกาเวลาอยู่ในกองถ่าย แต่เมื่อถามเพื่อความแน่ใจ ชายหนุ่มตอบกลับมว่า “เรียกว่าทานากะก็ได้ครับ”

“ไม่มีปัญหาใช่ไหม”

“ครับ คิดว่าไม่มีนะ...”

ทานากะตอบเสียงอ่อย

หน้าที่นักเขียนบทไม่ได้จบแค่การสร้างเนื้อเรื่องเท่านั้น เพราะต้องปรับแก้เนื้อเรื่องตามการกระทำของ ‘นักแสดง’ ในเมื่อเป็นฆาตกรรมที่เกิดขึ้นจริง ย่อมมีเรื่องไม่คาดคิดเกิดขึ้นได้เสมอ การปรับแก้เนื้อเรื่องจึงเป็นหน้าที่รับผิดชอบของหัวหน้าฝ่ายผลิต ผู้ซึ่งดูแลทั้งนักแสดงและลูกค้ำร่วมกับนักเขียนบท ในที่นี้คือฟุคุโระโคจิและทานากะนั่นเอง

“เอ่อ คุณโค... ไม่สิ คุณฟุคุโระโคจิ”

“อย่าเรียกผิดสิ นายเป็นคนตั้งชื่อเองนะ”

“ขอโทษครับ”

ฟุคุโระโคจิเองได้เข้าร่วมในฐานะนักแสดงด้วย เพื่อควบคุมสถานการณ์ในกองโดยตรง และถึงแม้จะอยู่นอกจาก เขาจำเป็น ต้องเรียกด้วยชื่อในบทอยู่ดี ถ้าเผลอพูดชื่อจริงต่อหน้าตัวละคร ‘นักสืบ’ ความสมจริงของเรื่องจะพังทันที ดังนั้นแม้ทีมงานส่วนใหญ่ จะเรียกนักแสดงโดยไม่ใช้คำยกย่อง แต่มีนักแสดงบางคนสนิท กับฟุคุโระโคจิหรือทีมงานเบื้องหลังที่ใช้คำยกย่อง

“แต่ชื่อ ‘ฟุคุโระโคจิ’ นี่พูดยากซะมัดเลยนะ”

“...คุณไม่ชอบเหรอครับ”

ทานากะรับคำประชดของฟุคุโระโคจิแบบเกร็งๆ

“ฉันคิดว่ามันน่ารักดีนะคะ”

อาอิซะ เมกุซึ่งนั่งพิมพ์โน้ตบุ๊กข้างทานากะ เอ่ยขึ้นเบาๆ

เธอเป็นคนรุ่นใหม่ ได้รับมอบหมายให้ทำงานกับฟุคุโระโคจิ อายุราวปลายยี่สิบ แต่ด้วยผมสั้น แต่งหน้าบางเบา และรูปร่างเล็ก หากมีใครบอกว่าเป็นนักเรียนมัธยมก็คงเชื่อ ตอนนี่เธอสวมชุด บริการขายแบบเดียวกับฟุคุโระโคจิและเซเซะ จึงเดาอายุยาก หน้า ที่ของเมกุต่างจากฟุคุโระโคจิที่ต้องคอยควบคุมการดำเนินงาน เธอแทบไม่ต้องเข้าไปในตัวอาคาร แต่ถ้าเกิดปัญหา เธอต้องวิ่ง ไปยังพื้นที่ต่างๆ เพื่อปกปิดข้อบกพร่องและไม่ให้ถูก ‘นักสืบ’ เห็น เธอจึงต้องสวมชุดบริการแบบเดียวกันกับฟุคุโระโคจิ

“ตรวจสอบเรียบร้อยแล้วหรือยัง”

ฟุคุโระโคจิเงยหน้ามองคอมพิวเตอร์ของเมกุ ตารางเอ็กซ์เซล
มีเครื่องหมายชี้ถูกถูกเรียงเป็นแถว

“เรียบร้อยค่ะ”

“ตรวจทานซ้ำด้วยนะ”

“ค่ะ”

เขาเริ่มชินกับท่าทีเฉยเมยของเมกุแล้ว ไม่ใช่ว่าเธอไม่มีเสน่ห์
เพียงแค่ดูไร้ชีวิตชีวาไปหน่อย งานก็ทำแบบขอไปที และทำเฉพาะ
สิ่งที่ได้รับมอบหมายเท่านั้น หากเป็นบริษัททั่วไป คงไม่แปลกถ้าเธอ
จะลาออกเพราะหมดความกระตือรือร้นในการทำงาน จุดนี้ทำให้
ฟุคุโระโคจิคิดว่าเธอคล้ายกับทานากะ เมกุเข้ามาร่วมงานกลางคัน
โดยย้ายงานมาจากฝ่ายประสานงานของบริษัทบริหารจัดการอันโอเวนต์
งานที่เธอทำจึงไร้ที่ติ แต่ในสายตาฟุคุโระโคจิ เธอดูเหมือนยังขาด
อะไรบางอย่าง แม้เพิ่งเข้ามาใหม่แต่ทำงานในปีแรกด้วยท่าที
แบบนั้น ก็อดกังวลไม่ได้ว่าจะอยู่รอดต่อไปได้ไหม

บางทีนี่อาจเป็นวิถีของ ‘คนรุ่นใหม่’ หรือ ‘วิธีการทำงานสมัยนี้’
การดูดำหรือให้กำลังใจอาจส่งผลตรงกันข้าม แถมยังกระตุ้น
แรงจูงใจไม่ได้ ฟุคุโระโคจิจึงต้องเรียนรู้จากการทำงานร่วมกับเธอ

“แต่ให้ ‘นักสืบ’ ออกไปสอบถามข้อมูลก่อนเกิดเหตุเอง
แบบนี้จะไม่เป็นปัญหาหรือคะ”

เมกุเอ่ยขณะจัดการกับไฟล์เอ็กซ์เซล เธอคงกังวลเรื่องเดียว
กับเขา

“ยังอยู่ในขอบเขตที่ยอมรับได้”

ถ้าเอาเวลามาแก้ไขบทเพราะเรื่องเล็กๆ แบบนี้ คงไม่จบไม่สิ้น
“จะเกิดเหตุการณ์ฆาตกรรมในคดีฆาตกรรมแบบนี้ คงตื่นเต้นเป็น
ธรรมดา”

ทานากะพึมพำ เมกุกะพยักหน้าเห็นด้วย

“แถมยังใช้ชื่อ ‘บาสเกอร์วิลล์’ อีกด้วยนะคะ”

ทั้งสองมีอีกสิ่งเหมือนกัน นั่นคือเป็นแฟนตัวยงนวนิยาย
สืบสวน

คนที่ทำงานในเกมไขปริศนานักสืบคงรักการสืบสวนกันมาก
ฟุคุโระโคจิเคยคิดแบบนี้ตอนเข้ามาทำงานช่วงแรก แต่ความจริง
กลับตรงข้าม งานนี้เป็นงานที่ไม่อาจเปิดเผยรายละเอียดกับคน
รอบตัวได้ คนส่วนใหญ่มักลืมหูละเลอพรายความลับออกไป
เดิมทีทานากะควรถูกฆ่าแต่ได้รับยกเว้นเป็นกรณีพิเศษ ส่วนเมกุกะ
คงมีเหตุผลส่วนตัวบางอย่างเช่นกัน คนที่ทำงานนี้แทบไม่เปิดเผย
ชีวิตส่วนตัวให้เพื่อนร่วมงานรู้ ฟุคุโระโคจิก็คงเช่นกัน งานที่ทำอยู่นั้น
เลวร้ายก็จริง ทว่าค่าตอบแทนสูง และลาออกไม่ได้ง่ายๆ เขาจึง
ต้องทำหน้าที่ต่อ แม้จะนึกสงสารที่ทานากะกับเมกุกะต้องใช้ชีวิต
เหมือนกับตัวเอง แต่แท้จริงแล้ว คนที่เลือกเส้นทางชีวิตของ
ตัวเองได้ต่างหากที่พิเศษ

อาจเพราะเหตุนี้ ทานากะและเมกุกะจึงดีใจที่เจอคนรุ่นเดียวกัน
และมีความชอบคล้ายกัน ฟุคุโระโคจิมักเห็นทั้งคู่พูดคุยเรื่อง
การไขคดีกันอย่างสนุกสนาน แม้ต่างฝ่ายจะไม่ใช้คนคุยเก่งก็ตาม

“ขออนุญาตพักสักครู่ค่ะ”

เมกุลุกขึ้นแล้วเดินออกจากห้องบัญชาการ

“ครับ”

ทานากะตอบเสียงเบา แล้วมองแผ่นหลังเล็กๆ ของเธอที่กำลังเดินออกไป

ต่อไปเป็นชายวัยกลางคนก็ยังมองออก

สองหนุ่มสาวแรกหนุ่มมอญมีความสุขเล็กๆ น้อยๆ แบบนี้บ้าง

ทานากะสังเกตเห็นฟุคุโรโตะโคจิยิ้มมุมปากก็หน้าแดงขึ้น

“อะ... อะไรกันครับ...”

“แค่รู้สึกว่าเป็นช่วงวัยที่น่าอิจฉานะ”

“อะ... อะ... ผมไม่ได้ชอบ หรืออะไรแบบนั้นนะครับ”

“ฉันก็ไม่ได้พูดอะไรนี่”

“...ผมแค่รู้สึกชอบคุณคุณเมกุเท่านั้น ถ้าไม่มีคุณเมกุ ผมคงเขียนบทนี้ออกมาไม่ได้... ไม่น่าป่านี้นะ...”

ทานากะมองฟุคุโรโตะโคจิด้วยความหวาดหวั่น

หากเขาเขียนบทนี้ไม่สำเร็จ ครั้งนี้เขาคงไม่ใช่แค่ถูกไล่ออกแต่คือความตาย

“โชคดีที่เมกุเป็นแฟนคลับของควีนพอดี้”

ทานากะที่ไม่เคยเริ่มเขียนได้เลยจนถึงตอนนี้ กลับเริ่มเขียนได้เพราะมีเมกุเคียงข้าง

หลังฟังรายละเอียดจากลูกค้าแล้ว ทานากะยังคงตั้งต้นปฏิเสธการเขียนบท แต่เมื่อเมกุเอาผลงานของควีนมาให้ดู เขาก็เกิดแรงบันดาลใจใหม่ หลังจากนั้นทานากะก็มักปรึกษาเมกุอยู่ตลอด

จนบทค่อยๆ ตกผลึก มีบางครั้งที่ฟุคุโรโคจิอยากดูความคืบหน้า แต่ทานากะมักอ้างว่า “เดี๋ยวมันไม่ตื่นเต้น” บางครั้งก็ทำให้เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนนอกอยู่บ้าง แต่การได้เห็นผลงานที่ทีมหนุ่มสาวเขียนขึ้นเองนั้นน่าสนใจไม่น้อย เพราะการพัฒนาคนรุ่นต่อไปถือเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

“เพราะฉะนั้น... คือ... ผมไม่ได้คิดเรื่องแบบนั้นนะครับ”

“คิดหน่อยก็ไม่เห็นเป็นอะไร ก็นายยังหนุ่มอยู่นี่”

ขณะที่กำลังจะนั่งเก้าอี้ของเมกุ ฟุคุโรโคจิก็เห็นหัวหน้าฝ่ายผลิตของอีกทีมชื่อเดจิมะ เพิ่งทำงานเสร็จและจะกลับญี่ปุ่นเร็วๆ นี้ ก่อนกลับเดจิมะจึงแวะมาส่งต่องานให้เขา

“ลงไปข้างล่างเลยไหม”

เขาชวนเดจิมะพากันเดินลงบันไดเวียน

ชั้นใต้ดินชั้นสองเป็นพื้นที่พักผ่อนของทีมงาน ด้านล่างบันไดมีพื้นที่ว่างโตๆ เก้าอี้ เครื่องดื่มและของว่างเตรียมไว้ตลอด ปกติจะมีคนเวียนกันมาใช้งาน แต่ตอนนี้ไม่มีใครอยู่พอดี

“ขอโทษที่รบกวนตอนกำลังยุ่งนะ ว่าแต่งงานล่าสุดเป็นการฆาตกรรมต่อเนื่องสิบศพขึ้นหรือ”

“มีเก้าคนครับ เน้นความหลากหลายของวิธีฆ่า พอช่วงกลางเรื่องก็แทบไม่ใช้กลอุบายหรืออะไรแบบนั้นแล้ว”

เดจิมะวางแก้วกาแฟสำหรับสองคนลงบนโต๊ะ

“โชคดีที่ไม่ได้ใช้เครื่องมือขนาดใหญ่ ไม่อย่างนั้นคงเป็นไปไม่ได้ที่จะรื้อทุกอย่างในวันเดียว”

ทีมของเดจิมะเพิ่งจัดเกมไขปริศนานักสืบที่นี้ไปเมื่อวาน
“นั่นสินะ”

“อ้อ จะว่าไป ทานากะเป็นนักเขียนแล้วสินะครับ ก่อนหน้านี้
ผมใช้งานเขาหนักไปหน่อย ต่อจากนี้ต้องเรียกเขาว่า ‘อาจารย์’
แล้วละ เมกเองก็เก่งมาก ช่วยผมได้เยอะเลย”

เมกอยู่ในทีมของฟุคุโระโคจิ แต่เพราะขาดแคลนบุคลากร
เธอก็ถูกส่งไปช่วยทีมอื่นเสมอ ครั้งนี้ ‘สมาคมคฤหาสน์
บาสเกอร์วิลล์’ ของฟุคุโระโคจิจัดขึ้นทันทีหลังจากงาน ‘สมาคม
หมู่เทพนิยายกริมม์’ ของทีมเดจิมะ ทานากะและเมกจึงล่วงหน้า
มาที่เกาะนี้ก่อนเพื่อช่วยเดจิมะ

“ตามคาด งานยุ่งวุ่นวายน่าดูเลยนะ”

“เพราะจัดติดกันต่อเนื่องแบบนี้เป็นครั้งแรกนะสิครับ ทีมงาน
ของเราส่วนใหญ่ก็ออกเรือไปหมดแล้ว เหลือไม่กี่คนที่จะกลับพร้อม
ผม ถ้ามีอะไรสงสัยก็ถามตอนนี้ได้เลยนะครับ แต่ผมคิดว่าเมกและ
ทานากะคงเข้าใจภาพรวมพอสมควรแล้ว”

การจัดเกมสองงานต่อเนื่องในสถานที่เดียวกันถือเป็นเรื่อง
ผิดปกติ สาเหตุหลักมาจากความล่าช้าในการเขียนบทของทานากะ
เขาเขียนบทได้ดี ทว่ากลับเลื่อนกำหนดส่งมาหลายครั้ง ทำให้การ
ส่งบทที่เสร็จสมบูรณ์ล่าช้าออกไปมาก ทั้งยังถูกบังคับให้เปลี่ยน
สถานที่จัดงานกะทันหันอีก หลังจากนั้นบทก็ถูกปรับให้อลังการขึ้น
ต้องมีฉากตระการตา เช่น พื้นที่ปากว่างหรือการระเบิดไฟลุก
ซึ่งเกาะนี้ตอบโจทย์ทั้งหมด

แต่เพราะก่อนวันงาน ทีมเดจิมะเพิ่งใช้พื้นที่เกาะไป ทำให้แทบไม่มีเวลาจัดการรื้อถอน ทั้งจะเลื่อนวันจัดงานก็ไม่ได้ เพราะล็อกตารางลูกค้าไว้แล้ว เมื่อเวลากระชั้นชิดเข้ามา ภาระทั้งหมดจึงตกอยู่ที่หัวหน้าทีมฟูโระโคจิ

“ทานากะนี่นะ...” แค่คิดก็หงุดหงิดขึ้นมา

สุดท้าย อุปกรณ์จำนวนมากและเศษซากจากเรื่อง ‘กริมม์’ จึงถูกยัดเข้าไปในห้องพักทีมงานใต้ดิน คฤหาสน์ถูกซ่อมแซมแค่ภายนอกแบบเร่งด่วน ฟูโระโคจิไม่ต้องลงมือจัดเก็บเอง แต่ทานากะ เมกุ และทีมงานคนอื่นๆ ต้องพักค้างคืนและทำงานเบ็ดเตล็ดจนถึงวันงานจริง

“ไม่กี่วันก่อนหน้ายังทำงานจิปาตะอยู่เลย วันต่อมาขึ้นห้องปฏิบัติการประเดิมในฐานะนักเขียน ทานากะนี่แปลกคนจริงๆ”

“แปลกเกินจนไม่ค่อยมีใครสนใจนะสิ”

“แต่ทานากะทำได้ดีนะครับ”

“เพราะปรึกษาเมกุอยู่ตลอดนั่นแหละ”

“เอ้ เมกุก็ชอบอ่านนิยายสืบสวนด้วยเหวอ”

“ปกติเธอไม่ค่อยแสดงออกให้ใครเห็น ออกจะขี้ข้อนเข้าใจยาก จุดนั้นอาจทำให้เมกุเข้ากับทานากะได้ดี แต่การที่นักเขียนปรึกษาฝ่ายผลิตเพื่อเขียนบท คงไม่เหมาะสมเท่าไร”

ในความเห็นของฟูโระโคจิ นักเขียนควรแยกตัวออกจากทีมงานคนอื่น เพราะแม้แต่บทเกมไขปริศนาก็ถูกจำกัดด้วยงบประมาณ ความต้องการของลูกค้า และปัจจัยทางกายภาพ

หากเขียนโดยคำนึงถึงความสะดวกของทีมงานเป็นหลัก บทก็อาจขาดความแปลกใหม่ได้

“นี่คือผลของการใส่ใจรายละเอียดมากเกินไปสินะ แค่นักกำหนดส่งก็ถือเป็นเรื่องปาฏิหาริย์แล้วละ”

“เขาเองก็ดูสำนึกผิดอยู่นะครับ”

“เขาก็เป็นแบบนั้นแหละ ไม่มั่นใจในตัวเอง แต่พอเป็นเรื่องสืบสวนขึ้นมาก็จะย่ำคิดย่ำทำแบบสุดโต่ง คราวนี้ก็เหมือนกัน กับทไปกับทมา แต่คิตชื่อของนักแสดงแต่ละคนก็ใช้เวลานานจนเหลือเชื่อ อย่างชื่อ ‘อาเคจิ รินโกะ’ คิดว่ามีแรงบันดาลใจมาจากอะไรละ”

“อาเคจิ... โคโกโรเหวอครับ”

“ใช่เลย แล้ว ‘ทาคาคาจิ อาคาจิ’ ละ ‘ทาคา’ มาจากคำว่า ‘สูง’ ‘คาจิ’ หมายถึงช่างตีเหล็ก และ ‘อาคาจิ’ ก็คือดวงตะวัน”

“สูง... ช่างตีเหล็ก... ดวงตะวัน...”

“ถ้าแปลเป็นภาษาอังกฤษ ‘สูง’ คือ ‘High’ ‘ช่างตีเหล็ก’ คือ ‘Smith’ ”

“ไฮสมิธ... แพทริเซีย ไฮสมิธ! ส่วน ‘อาคาจิ’ ...มาจากเรื่อง ‘แล้วดวงตะวันก็ฉายแสง (*The sun also rises*)’ ใช่ไหมครับ”

“ใช่แล้ว”

ทานากะเลือกใช้ชื่อของ ‘นักสืบที่ได้รับเชิญ’ และชื่อของเจ้าของคฤหาสน์ อิงจากชื่อของตัวเอกในนวนิยายสืบสวนชื่อดัง รวมถึงชื่อของผลงานด้วยเช่นกัน

“ใครจะไปสังเกตกันล่ะ ต่อให้ ‘นักสืบ’ สังเกต ก็คงชื่นชมการเล่นคำธรรมดาเท่านั้น แต่ทานากะกลับคิดวนอยู่อย่างนั้น ทั้งยังต้องให้ลูกค้าและฝ่ายที่เกี่ยวข้องอนุมัติอีก”

“ลำบากแะเลยนะครับ แต่การเล่นคำเองก็ถือเป็นพื้นฐานของการตั้งชื่อเหมือนกันนะ”

“...ขอโทษที”

ฟุคุโระโคจิเพิ่งรู้ว่ากำลังบ่นให้รุ่นน้องฟัง จึงปรับท่าทีใหม่

“มาคุยเรื่องการส่งมอบงานกันต่อเถอะ ผมให้เมกุตรตรวจสอบอีกครั้งแล้ว คงไม่มีอะไรตกหล่นใช่ไหม”

“ครับ ไม่มีปัญหา เราตัดต้นไม้ไปบ้างแล้วบางส่วน...”

“ได้ยินมาบ้างแล้วละ เรื่องนั้นไม่มีผลอะไร คงไม่มีใครเข้าไปในป่าลึกหรอก”

“...กับดักในคฤหาสน์ก็เก็บหมดแล้ว เลือดและศพก็จัดการเรียบร้อยแล้ว อุปกรณ์ทุกชิ้นเก็บเข้าห้องพักแล้ว... อ้อ วัตถุประสงค์ทำอาหาร ผมได้ยินมาว่ามีคนบอกให้เก็บไว้”

“อ้อครับ ถ้าทิ้งก็เสียดายแะ ผมเลยอยากเอาไปให้ทีมงานเบื่องหลังสักหน่อย บางครั้งก็อยากให้พวกเขาได้กินของดีๆ บ้าง”

อาหารและเครื่องดื่มที่จัดไว้ให้ ‘นักสืบ’ เป็นของชั้นดี นักแสดงที่ร่วมโต๊ะก็ได้กินเช่นกัน แต่ทีมงานเบื่องหลังแทบไม่เคยกินอาหารแบบนี้ จึงสั่งให้เก็บวัตถุดิบเหล่านั้นไว้

“ถ้ามีเวลาให้กินนะ—”

จังหวะที่อ้าปากกำลังจะพูด ประตูด้านในก็เปิดออก พื้นที่ด้านในเป็นห้องพักสำหรับทีมงานที่ค้างแรมที่นี่ เมกเดินออกมา คงเพิ่งกลับจากห้องของตัวเอง

“ขอบคุณนะ ช่วยงานได้เยอะเลย”

เมกที่ถูกระเบิดจะตกพยักหน้าเล็กน้อย แล้วตอบเบาๆ ว่า “ขอบคุณเช่นกันค่ะ”

เธอไม่คิดจะคุยอะไรกับเดจิมะเป็นครั้งสุดท้ายก่อนเขาจะกลับญี่ปุ่นอยู่แล้ว จึงเดินผ่านคนทั้งสองไปชงชาที่โต๊ะซึ่งมีเครื่องดื่มและอาหารวางอยู่ แล้วไปนั่งคนเดียวที่โต๊ะห่างออกไป

พอเมกนั่งอยู่ใกล้ๆ ทั้งคู่ก็รู้สึกไม่สะดวกใจคุยเรื่องไร้สาระต่อฟุคุโรโคจิจึงตัดสินใจจบการสนทนาลง

“ฉันก็เท่านี้ ว่าแต่เรือออกก็โมงครึ่ง”

“อีกประมาณสามสิบนาทีครับ”

เรือสำหรับทีมงานซ่อนอยู่ด้านหลังของเกาะ

“พอกลับญี่ปุ่นแล้ว มาดื่มกันสักหน่อยไหมครับ... อ๊ะ...”

เดจิมะหยุดพูด สิ้นน้ำรัลลิกผิด

ตั้งแต่ฟุคุโรโคจิล้มป่วยและเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล เขาก็เลิกเหล้าตั้งแต่นั้นมา

“ไม่เป็นไร ผมไปดื่มเครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์ก็ได้”

“ฉันผมจะหาร้านอาหารอร่อยๆ ไว้รอนะครับ”

เดจิมะยิ้มแล้วลุกจากที่นั่ง

เมื่อฟุคุโรโคจิลุกขึ้น ประตูห้องพักทีมงานถูกเปิดออกอีกครั้ง

คนที่ปรากฏตัวคือเจ้านายของเขา คุโจ มียาบี พร้อมกับผู้ช่วย ชิเกะโมริ ชัตสึกิ มียาบีเป็นคนจากสำนักงานใหญ่ญี่ปุ่น อายุน้อยกว่า ฟุคุโระโคจิราวหนึ่งรุ่น สวมชุดสูทกระโปรงเข้ารูปและแจ็กเก็ต หากเป็นผู้ชายที่เจอเธอครั้งแรกคงหลงใหลความงาม แต่ฟุคุโระโคจิ กลับมองเธอด้วยสายตาเฉยชา

ตำแหน่งหัวหน้าสาขาญี่ปุ่นดูเหมือนมาพร้อมกับความเครียด มหาศาล เธอมักหงุดหงิดและด่าทอจนกลายเป็นเรื่องปกติ วางตัว หยิ่งยโสในระดับที่บริษัททั่วไปคงรับไม่ได้ ฟุคุโระโคจิจึงเลือกสนทนากับเธอเฉพาะเรื่องงานเท่านั้น

“สวัสดีค่ะ!”

ชัตสึกิซึ่งมาพร้อมกับมียาบีทักทายด้วยน้ำเสียงว่าเรังเมื่อเห็น ฟุคุโระโคจิและเดจิมะ เธอเพิ่งเข้ามาทำงานหลังเมกุเล็กน้อย อายุประมาณสามสิบ สวมแว่นตากลมนขนาดใหญ่และผมตัดลอนแน่น ทำให้ฟุคุโระโคจิจดจำได้ทันที บุคลิกว่าเรังช่างต่างกับ เจ้านายซึ่หงุดหงิดอย่างสิ้นเชิง

“สวัสดีค่ะ”

ฟุคุโระโคจิถึงกับตาค้าง

ต่อจากผู้ช่วย มียาบีทักทายขึ้นด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร ใบหน้า อมยิ้มจางๆ

ไม่ใช่แค่รูปร่างแปลก แต่ชวนขนลุกสุดๆ

“สวัสดีครับ”

เมื่อเดจิมะพยักหน้า มียาบีจึงส่งสายตาอ่อนโยนให้ฟุคุโระโคจิ

“คราวนี้ชื่อคุณฟุคุโระโคจิสินะ...”

“ครับ”

เมื่อพนักงานคนไหนจะต้องออกไปพบกับ ‘นักสืบ’ มียาบิ จะเรียกพวกเขาด้วยชื่อในบทเช่นกัน

“ใกล้เวลาแล้วสินะ”

“เตรียมทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้วครับ”

“ดี งั้นขึ้นไปด้านบนกันเถอะ”

มียาบิพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลตลอดเวลาขณะขึ้นไปยังห้องบัญชาการ ชัตสึกิตามเธอไปก่อนก้มศีรษะให้เล็กน้อยอย่างเป็นมิตร

“เป็นยังไงบ้าง”

ฟุคุโระโคจิถามเดจิมะเสียงเบา เมื่อเห็นทั้งสองเดินลับไปแล้ว ชัตสึกียังคงให้ความรู้สึกเหมือนทุกครั้ง ทว่ามียาบิกลับดูต่างออกไปชัดเจน

“เธอเป็นแบบนี้ตลอดเลยครับ ไม่รู้ว่าตอนนี้แค่อารมณ์ดีหรือปกติเป็นคนอ่อนโยนอยู่แล้วกันแน่”

เดจิมะขมวดคิ้วแล้วกระซิบ

“ได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นหรือ”

“บางที่เธออาจได้กลับไปทำงานใหญ่ก็ได้นะครับ”

“ที่สำนักงานใหญ่ต้องมีคู่แข่งอยู่แน่ ถ้ายังอยู่ในญี่ปุ่น เธอคงโค่นพวกนั้นลงไม่ได้ง่ายๆ”

ก่อนหน้านี้มียาบิถูกส่งจากสำนักงานใหญ่ไปประจำสาขา

ญี่ปุ่น สมัยที่เธอเป็นผู้บริหารที่สำนักงานใหญ่ เธอมักทำตัวขวางโลก ถึงขั้นมีข่าวลือว่าเธอถูกผู้บริหารระดับสูงตำหนิ มียาบีกลับโทษว่า ปัญหาเกิดจากการขัดขวางตัวเองของบอร์ดบริหาร และไม่สำนึกผิดอะไร แท้จริงแล้วที่สำนักงานใหญ่มีผู้บริหารชาวญี่ปุ่นสามคน รวมถึงมียาบี การถูกย้ายมาสาขาญี่ปุ่นเท่ากับหมดสิทธิ์แข่งขัน เพื่อเลื่อนตำแหน่ง แต่เธอก็ยังพยายามทุกวิถีทางเพื่อกลับไปสำนักงานใหญ่ให้ได้

ฟุคุโระโคจิและทีมงานญี่ปุ่นถูกมองว่าเป็นเพียงหมาในเกมของเธอ นี่เองที่ทำให้ฟุคุโระโคจิรู้สึกไม่พอใจเธอ

“แต่ตอนนี้ดูเหมือนเธอเป็นคนละคนเลยนะครับ ถ้าไม่ใช่เรื่องเลื่อนตำแหน่ง... หรือว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัว”

เดจิมะยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย

เช่นเดียวกับทีมงานคนอื่นๆ ชีวิตส่วนตัวของมียาบีนั้นถูกปิดไว้เช่นกัน มีข่าวลือว่าเธอมีคอนโดมิเนียมหลายแห่ง หรือคบหาผู้ชายมากหน้าหลายตา แต่ทั้งหมดก็เป็นเพียงข่าวลือ

“สืบไปก็เสียเวลาเปล่า”

“นั่นสินะ ถ้างั้นขอตัวก่อนนะครับ”

“อืม ขอบคุณมาก”

ฟุคุโระโคจิมองตามเดจิมะเดินลับเข้าไปในห้องพักที่ทีมงานแล้วหันไปมองเมกุซึ่งยังคงจับเครื่องมืออย่างไม่สนใจใคร

ใกล้เวลาฆาตกรรมครั้งที่หนึ่งแล้ว หากเป็นทีมงานที่สนิทกัน เขาคงพูดว่า “กลับขึ้นไปกันเถอะ” แต่กับพนักงานรุ่นใหม่แบบเธอ

รับมือได้ยาก จึงปล่อยเธอไว้อย่างนั้น

เมื่อกลับไปห้องบัญชาการ ก็เห็นมียาบินั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้ตรงกลางด้านหลังสุด ข้างเธอคือชัตลีย์ ท่าทางกระตือรือร้นเตรียมพร้อมตอบคำถามทุกเมื่อ มียาบินั่งไขว่ห้างตามองฟุคุโระโคจิเล็กน้อยราวกับมองหมาตัวหนึ่งเช่นเคย แล้วหันกลับไปมองจอภาพดังเดิม แสดงให้เห็นชัดเจนว่า นี่ต่างหากคือมียาบินตัวจริง

เขาสลัดความรู้สึกไม่สบายใจทิ้ง แล้วมุ่งไปที่โต๊ะปฏิบัติการซึ่งมีจอมอนิเตอร์ขนาดใหญ่เรียงรายอยู่

บันซากิและโกคิเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิคประจำอยู่ก่อนแล้วเป็นครั้งแรกที่เขาเจอกับโกคิ ส่วนบันซากินั้นเคยร่วมงานกันมาหลายครั้ง ฝ่ายเทคนิคดูแลเรื่องสลับมุกกล้อง ควบคุมระบบต่างๆ ในคฤหาสน์รวมถึงการใช้อุปกรณ์ทั้งหมด และเฝ้าตรวจสอบภาพทุกจอ ทำให้พวกเขาอยู่แทบตลอดเวลา

“ไม่ได้เห็นการทำงานเป็นคู่แบบนี้มานานแล้วนะ”

“ครับ คราวนี้กล้องไม่เยอะมากด้วย ค่อยสบายหน่อย”

บันซากิที่มักถูกบังคับให้ทำงานลำพัง กอดอกยิ้มอย่างอารมณ์ดี

“ขยายจอหมายเลขสี่สิบแปดหน่อย”

บันซากิปรับหน้าจอตามคำสั่งของฟุคุโระโคจิ ภาพย่อหายไประลอกเพียงภาพขนาดใหญ่เต็มจอภาพเดียว

สายตาของทุกคนในห้องบัญชาการจับจ้องไปที่ภาพนั้น เมกุเข้ามาทันเวลาพอดี แม้ใจอยากจะดูเธอแต่คงต้องสะกดมันไว้ก่อน มียาบินลุกขึ้นราวกับกำลังแสดงละคร

“เอาละ นี่คือฆาตกรรมครั้งที่หนึ่ง ขอให้ทุกคนตั้งใจทำงานให้เต็มที่”

ดูเหมือนตั้งใจปลุกขวัญทีมงาน แต่นั่นกลับทำให้รู้สึกแปลกๆ เพราะมียาบีไม่เคยออกคำสั่งก่อนเริ่มงานใหญ่แบบนี้เลย

อย่าคิดมาก มีสมาธิอยู่กับงานตรงหน้าก็พอ

ฟุคุระโคจิสลดความฟุ้งซ่านทิ้ง แล้วตั้งใจจ้องมอนิเตอร์

ฆาตกรรมครั้งที่หนึ่ง— ‘คนร้าย’ ปรากฏตัวตามบทที่กำหนดไว้ เดินถือแก้ววีสกีเข้าไปพูดกับ ‘เหยื่อรายแรก’

ฟุคุระโคจิสวมหูฟังซึ่งเป็นวิทยุสื่อสาร โดยดัดแปลงให้เหมือนเครื่องช่วยฟัง และมีไมโครโฟนซ่อนไว้ในนาฬิกาข้อมือ เพื่อใช้ติดต่อสื่อสารได้ตลอดเวลาแม้จะอยู่ในคุกนาสน์

“ฟุคุระโคจิเรียกอิชิฮาระ”

<คะ อิชิฮาระคะ>

เขาเรียกอิชิฮาระผ่านวิทยุ อีกฝ่ายกำลังซ่อนอยู่ในใกล้จุดเกิดเหตุ ก็ตอบกลับมา

“ตอนนี้กำลังเฝ้าดูสถานการณ์อยู่ ฝั่งนั้นล่ะ”

<ตอนนี้ยังไม่มีอะไรผิดปกติคะ>

“รู้จุดบอดของกล้องดีใช่ไหม”

<คะ แทบไม่มีจุดบอดเลย>

ฟุคุระโคจิไม่ใส่ใจคำประชดของเธอ

ภาพจากกล้องวงจรปิดจะถูกเผยแพร่ให้ลูกค้ำหลังจบเกม เพื่อตรวจสอบการวางแผน กลอุบายที่ใช้ และทบทวนสถานการณ์

ภายหลัง ดังนั้นแม้ ‘นักสืบ’ ไม่อยู่ ทีมงานก็ห้ามประมาทเด็ดขาด
จะอาศัยจังหวะที่ไม่มีใครเห็นแล้วให้ทีมงานรุมสังหารเหยื่อไม่ได้
การฆ่าต้องเป็นไปตามบท แต่เพื่อป้องกันเหตุไม่คาดฝัน ทีมงาน
จึงต้องซ่อนรออยู่ในจุดที่กล้องจับไม่ถึงเสมอ

“ขั้นตอนไม่ได้ซับซ้อนอะไร ที่น่าห่วงมีแค่เรื่องสภาพจิตใจ
เท่านั้น”

<รับทราบค่ะ>

ฆาตกรรมครั้งที่หนึ่ง คือการให้เหยื่อตีมวิสกีที่ผสมยาไว้
พร้อมกับใช้กลอุบายง่ายๆ ระดับความยากต่ำ ความเสี่ยงหลัก
อยู่ที่สภาพจิตใจของ ‘คนร้าย’ ซึ่งอาจลังเลหรือถอดใจในการ
ฆ่าเหยื่อครั้งแรก การให้อิทธิพลแฝงเกิดไม่ใช่เพื่อช่วยเหลือ
แต่เพื่อสร้างแรงกดดันเงียบๆ ไม่ให้ ‘คนร้าย’ ปอดแหกหนีไป
เสียก่อน

“ฆ่าด้วยการวางยาแบบนี้ ไม่มีศิลปะเอาซะเลย”

น้ำเสียงไม่พอใจดังขึ้นด้านหลัง ฟุคุโระโคจิคลายรอยยิ้ม
บนหน้าผากก่อนหันไปมอง

“อาจารย์ครับ เรือโกล์ออกแล้วนะครับ”

คนที่ยืนอยู่ไม่ใช่ทานากะ แต่เป็นนักเขียนอีกคน เขายิ้มอย่าง
เจ้าเล่ห์ แม้อยู่ทีมเบื้องหลังแต่ก็สั่งให้เรียกตัวเองด้วยนามแฝง
ที่ตั้งไว้ และครั้งนี้คือ ‘ลูลู’ เขากำลังเขียนบทให้กับทีมเดจิมะจึงยัง
อยู่เฝ้าดูเหตุการณ์ด้วยจนถึงตอนนี้

“เอาน่า ไม่ต้องห่วง เดียวฉันอยู่ช่วยเอง”

“...ทำไมล่ะครับ”

“เพราะเอาบทของพวกมือใหม่มาใช้เลยเป็นห่วงไงล่ะ”

ลูลูใช้คางบู้ยี้ไปไปที่ทานากะ

ทานากะร้อง “เอ๊ะ” ด้วยความตกใจ ตัวแข็งทื่อไปชั่วขณะ

“เป็นไปตามคาด ใช้วิธีวางยาแบบง่าย ๆ”

ทานากะรีบโบกมือแก้ตัว

“ไม่ใช่การวางยาฆ่าครับ แต่ต้องทำให้สลบก่อน”

“ก็เหมือนกันแหละ น่าเบื่อตายซัก บทมันจืดชืดเกินไปหน่อย
สำหรับคนหนุ่มแบบนาย คงเป็นพวกซี้ซาลาดสินะ”

ทานากะไม่ใช่คนที่กล้าต่อล้อต่อเถียงกับรุ่นพี่ จึงเพียงยืน
หงอยรับคำตำหนิเงียบๆ

ลูลูหันไปยิ้มเยาะใส่ฟุคุโระโคจิ

“เพราะแบบนี้ไง ฉันเลยคิดว่าต้องมีรุ่นพี่คอยเฝ้าดู เพื่อเกิด
ข้อผิดพลาดขึ้นไงล่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ... ผมไม่เอयरบกวน...”

“ดูออกง่ายไปหน่อยนะ”

ฟุคุโระโคจิรู้นิสัยลูลูดี ที่จริงเขาไม่ได้ห่วงทานากะเลย หาก
บทล้มเหลวเขาคงปรบมือด้วยความสะใจด้วยซ้ำ แต่คงกังวล
เพราะถ้าทานากะประสบความสำเร็จ เขาอาจเสียตำแหน่งหัวหน้า
ทีมนักเขียนไป ตำแหน่งนักเขียนที่ไม่มีใครเทียบอาจสันคลอน
จึงหาเรื่องก่อกวนสร้างความวุ่นวายเช่นนี้

ยังเป็นที่แน่ชัดว่าพวกมดพวกแมลงไม่เปลี่ยนแปลง

แนะนำนักเขียน

ทาคาโนะ ยูชิ

เกิดปี 1979 จังหวัดฮอกไกโด ประเทศญี่ปุ่น สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยอุตสึโนมียะ เขาเริ่มเป็นที่รู้จักในวงการนิยายสืบสวนจากการส่งผลงานเข้าประกวด รางวัล “Kono Mystery ga Sugoi!” (このミステリーがすごい! 大賞) ครั้งที่ 19 ซึ่งเป็นหนึ่งในการประกวดนิยายสืบสวนที่ทรงอิทธิพลที่สุดของญี่ปุ่น

แม้จะเพิ่งเข้าสู่วงการนักเขียนไม่นาน แต่ทาคาโนะสร้างเอกลักษณ์จากการนำโครงสร้างของนิยายสืบสวนคลาสสิก มาผสมกับไอเดียร่วมสมัยที่คาดไม่ถึง ไม่ว่าจะเป็นการหยิบแนวคิดของเกมไซเคดี เกมเอาชีวิตรอด หรือการตั้งคำถามต่อ “กฎ” ของนิยายสืบสวนแบบดั้งเดิม ผลงานของเขาจึงมักมีโครงเรื่องหลายชั้น พลิกความคาดหมาย และเล่นกับความคาดหวังของนักอ่านที่คุ้นเคยกับนิยายสืบสวนคลาสสิกอย่างชาญฉลาด

แนะนำนักแปล

ธนากร เขมภัทร์ภากิตติ

จบการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขาภาษา
ญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยนเรศวร ชื่นชอบการอ่านนิยายสืบสวนตั้งแต่เด็ก
และอ่านหนังสือของสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงเป็นเกียรติ
อย่างมาก และรู้สึกขอบคุณที่ได้รับโอกาสในการแปลครั้งนี้

ความสนุกของภาษานั้นไม่ได้มีเพียงแค่การพูดเท่านั้น การแปล
ก็น่าสนใจไม่แพ้กัน เพราะเราจะถ่ายทอดความรู้สึกของตัวอักษร
ได้อย่างไรให้ผู้อ่านจินตนาการและเข้าใจได้โดยไม่จำเป็นต้องฟัง
น้ำเสียง การแปลเลยถือเป็นเสน่ห์อีกอย่างหนึ่งของภาษา อาชีพนักแปล
เลยเป็นความฝันที่อยากทำครั้งหนึ่งในชีวิต และหากทำให้ผู้อ่าน
เพลิดเพลินและถ่ายทอดความสนุกของหนังสือได้จะรู้สึกเป็นเกียรติ
อย่างยิ่ง

เกมสับมรณะ คฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์

バスカヴィル館の殺人

ทาคาโนะ ยูชิ เขียน

ธนกร เขมภักดิ์ภากิตติ แปล

BASUKAVUIRUKAN NO SATSUJIN by Yushi Takano

Copyright © 2026 by Yushi Takano

Original Japanese edition published by TAKARAJIMASHA, Inc.

Thai translation rights arranged with TAKARAJIMASHA, Inc.

through Lanka Creative Partners co., Ltd., Japan.

Thai translation rights © 2026 by BOOK TIME Company

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2569

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ

ISBN 978-616-14-0775-9

ทาคาโนะ, ยูชิ.

เกมสับมรณะ คฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2569.
360 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ธนกร เขมภักดิ์ภากิตติ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0775-9

เจ้าสำนักไต้ฟกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอดิทอรวทียบ

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

วาดภาพปก

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดตรา วรสุมาวงศ์ นิเวระระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

สุริยงวรวิมล สิริวิวัฒน์กุล

ภูสุรี ภูมิภักดิ์ ปาริฉัตร กาฬภักดิ์

สุกฤดา มหาหงษ์ จิตติรัตน์ ศิริเมือง

ธนพนธ์ งามพลกรัง

pikadai

สุคที ช่างกลึงกุล รุ่งฤทัย ศรีสุข

อัคคณัฐ ชุมนุญ

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

: DaifukuPUB

: daifukupublishing

: @daifukupublishing

ณ คฤหาสน์บาสเกอร์วิลล์ บนเกาะโดดเดี่ยว
“เกมสืบสวน” สำหรับมหาเศรษฐีกำลังเริ่มขึ้น

พวกเขาอมจ่ายเงินมหาศาลเพื่อสวมบทเป็น “นักสืบ”

ในคดีที่ทุกอย่างถูกจัดฉากให้สมจริงถึงที่สุด
แม้แต่ความตายก็ต้องไม่ใช่เพียงการแสดง

อาเคจิ รินโกะ หญิงสาวธรรมดาถูกลักขโมยบังคับให้รับบท “ฆาตกร”!
เธอต้องลงมือกับเหยื่อตามคำสั่ง ท่ามกลางปริศนาที่ได้แรงบันดาลใจจาก
โคนัน ดอยล์, อากาธา คริสตี้, เอลเลอรี ค्वีน และจอห์น ดิกสัน คาร์

ทุกอย่างควรเป็นไปตามพล็อต
จนกระทั่งมีคนตาย ทั้งที่ไม่มีใครเขียนให้เขาตาย!

รินโกะจึงต้องรับบท “ฆาตกร” ต่อไป พร้อมตามหาฆาตกรตัวจริง

ก่อนที่ผู้กำกับจะบังคับให้เธอฆ่าอีกครั้ง
หรือแม้แต่เขียนให้เธอกลายเป็นศพเสียเอง

ลำดับที่ 2 ซีรีส์ “เกมสืบมรณะ” ผลงานนักเขียนรางวัล “Kono Mystery ga Sugoi!”

